

Y Edebiyat Dergisi Z⁴⁵ arpu

ISSN: 2687-2307 Mart - Nisan 2025



Fotoğraf/ Mehmet GÖREN

Yasin MORTAŞ * Akif DUT * Mehmet OSMANOĞLU * İbrahim ŞAŞMA * Mehmet GÖZÜKARA
Mehmet MORTAŞ * Süreyya ŞAHİN * Mustafa IŞIK * Nafiz YILDIRIM * Kazım GÖK
Sena ALBOĞA * Yunus LAÇİN * Ayşe ARSLAN * Ayşe ARIKAN * Serap DOĞAN
Gülçin Yağmur AKBULUT * Haşim KALENDER * Vedat ÜNAL * Adil BAŞOĞUL
Hakan İLHAN * Lütü BİLİR * Akif NECİPSOY * İlyas AÇIKGÖZ
Sophia Jamali SOUFİ * Yavuz DİNÇ * Mehmet RAYMAN * İlker GÜLBAHAR

Yarpuz

Edebiyat Dergisi
ISSN: 2687-2307

Sahibi
Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü
Halil DEMİR

Genel Yayın Yönetmeni
İlker GÜLBAHAR

Editör / Mizanpaj
Kazım GÖK

Yayın Kurulu
İlker GÜLBAHAR
Kazım GÖK
Mehmet OSMANOĞLU
Akif DUT
Haşim KALENDER
Mehmet GÖREN

Son Okuma
Akif DUT

Fotoğraflar
Ön Kapak: Mehmet GÖREN
Arka kapak: Kazım GÖK

Yazışma ve Gönderi Adresi
Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
A101Market Yanı Kat:1 No: 18/B
Afşin/Kahramanmaraş

www.yarpuzedebiyatdergisi.com
Mail:yarpuzedebiyatdergisi@gmail.com

Facebook: Yarpuz Edebiyat Dergisi
Instagram: yarpuzedebiyatdergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın
ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl: 6 Sayı: 45 (Mart-Nisan 2025)
İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına
aittir. Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan
alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunlu-
dur.

Yarpuz Edebiyat Dergisi
Afşin Merkez Yayın Grubu
tarafından çıkarılmaktadır.

Kırk Beşinci Yarpuz

İçindekiler

İçeri Bükük Gün / Yasin MORTAŞ / 3

Savrulur Gibi / Akif DUT / 4

Değirmen / Mehmet OSMANOĞLU / 5

Gözyaşımdayım Öp Beni /İbrahim ŞAŞMA / 6

4.Anadolu Şiir Akşamlarından Yadıma Düşen

Seyehat Notları / Mehmet GÖZÜKARA / 6-11

Tutunamayan Eğri / Mehmet MORTAŞ / 12

Sündüz Arslan Akça'nın Menzil Şiiri Üzerine /

Süreyya ŞAHİN/ 13-14

Ağıt Karası / Mustafa IŞIK / 15

Anlaşılmak / Karmaşa / Nafiz YILDIRIM / 16-17

Afşin'de Bir Gün / Kazım GÖK / 18

Maneviyat İklimi Bahar / Sena ALBOĞA / 19

Bir Deprem Vurdu Bizi / Yunus LAÇİN / 20-23

Yitik / Ayşe ARSLAN / 24

Sır / Ayşe ARIKAN /25

Kalabalık Şehirlerin Yalnız İnsanı / Serap DOĞAN / 26-27

Çınar/ Gülçin Yağmur AKBULUT / 28

Yok Artık / Haşim KALENDER/ 29

Bir Yanım / Vedat ÜNAL / 30

Gelecek Gerçek Çağ Üstüne / Adil BAŞOĞUL / 31

Adem Koşması / Hakan İLHAN/ 32

Unutulmaz Sözcükler / Lütü BİLİR / 33

Toprağa Düşen Şiir / Akif NECİPSOY 34-36

Berit / İlyas AÇIKGÖZ / 37

Üç Şiir / Sophia Jamali SOUFİ/ 38

Anneyle Hasbıhal:Şubatın Ayazında

Gazze'nin Çocuklarını Konuşmak / Yavuz DİNÇ / 39

Kasabalı / Mehmet RAYMAN / 40

Geç Gelen İlkyaz / İlker GÜLBAHAR / 42

İçeri Bükük Gün

Yasin MORTAŞ

I

ah
sessizliğinden kırılırmış çocuklar

II

niçin
her can verilişte
devam eder
ölümüne ölüm promosyonu

iki kere ikiyle
oyalanır zaman ve mekan
ümitler irkilitir
misket bombası saatiyle

obuzlu pencerelerde
çelik bakışlar eritilir
ve bükülür uzaklar içre
ateş emen bıçak gibi

sevgili
kendi savaşına gitti gideli
bu can safra kusar
günler ki
ucu sökük
kazak gibi

bugün
hüzünlüler günü
eğer kaldıysa takvimlerde
bir neşe arası

III

ey
anne bakışlı çocuk/bekle
kırıksık günü açmanın
bilgeliği bendedir

bendedir
tetikten çıngı alan güneş

Akif DUT

Savrulur Gibi

2025 mezunlarına

buruk izler bırakıyor yolun yükü omuzlarına
yerini arıyor son zil sesiyle yorgun adımların
kaçak gülümseyişler yurduna dönerken yüzün
ikinci telaşı serpiliyor ağaç duldalarına

mahcup ergen gölgeleri dolaşırken kaldırımlarda
her dem rüzgara emanet saçlarınla
savrulur gibi düşüyor gibi düşünüyorsun
ellerinde taze bahar çırpınışları
bir şarkıdan nakaratlar ekleyip gözlerine
yorgun adımlarla yalnızlığına dönüyorsun

mahmurluğuna dokunarak dağılan
bir garip kimsesizlikle bölünürken uykuların
fiil çekimleri soluyorken sesini duyurmak için dilinde
soğuk ve kimsesiz odalarda sabah oluyor

sonra uyanıyorsun saçlarında acemi sevdaların izi
sesinde kırık aynaların düşleri parçalanırken
darmadağınık geçiyorsun rüya denizlerinden
ellerin yağmura dokunur gibi uzanınca
bir yurtsuz telaş gelip sığılıyor bakışlarına
bir an bulur gibi içindeki şarkıların izini
bastırıp kalbini avuçlarına
bulaşıcı bir yalnızlıktan kurtulup
koşuyorsun şehrin karanlık ve dar sokaklarında

Değirmen

Mehmet OSMANOĞLU

şu yaşamak meydanında/ neşe hüznün karılmaz mı
dünya ömür değirmeni/ öğütmekten yorulmaz mı

zaman çarkında insanı/ eskidikçe gel de tanı
talan olur gülistanı/ tek bir çiçek derilmez mi

oyalar evladı malı/ birden vurur hazan yeli
gökçe fidan iken dalı/ orta yerden kırılmaz mı

felekten nasip alanın/ kucağında dert bulanın
Hak kapısını çalanın/ yaraları sarılmaz mı

aynı devranla döner gün/ bir işaret her gördüğün
nefes alırken ölümün/ eşiğinde durulmaz mı

hudut belli çizgi belli/ alındaki yazgı belli
gücün varsa kal temelli/ her şey fani, görülmez mi

bilmek ki bir hazinedir/ doğru nedir eğri nedir
ne edersen kendinedir/ günü gelir sorulmaz mı

gençliğe bel bağlasan da/ nice hayale dalsan da
ırmak gibi çağlasan da/ akan sular durulmaz mı

keyfince yaşa eğlen de/ emanettir bu can tende
vakti saati gelende/ sahibine verilmez mi

İbrahim ŞAŞMA

Gözyaşımdan Öp Beni

Ey göklerin seyyahı, ey merhamet pınarı;
Yanık bir mektup gibi, yüreğimin kenarı!
Ey benim billur burcum, ey ayın bedir hali.
Yaşıma yetmemişken ruhumun nedir hali?
Bozuk vicdan tartısı, nasıl tutacak ayar?
Kurşun izini cihan, gamze çukurum sayar.
Basılınca kalbime boynumu yıkışında
İnsanın boy aynası, buz tutar bakışında.
Şikâyet mektubumdur ahvalimden beyanım.
Şu benim kalp sesimi hiç olmadı duyanım.
Ey benim can yakınım yüreğimin dal ucu!
Daha ateş görür mü, yetimlerin avucu?
Şeytan toktur, zalim tok, kan çorbası sıcaktır.
Gözyaşımdan içenler ne zaman doyacaktır?
Göğü nerde şehrimin, güvercinler ve kuşlar?
Kaç kez kurudu durdu, gözlerimdeki yaşlar.
O mübarek sabahlar, beni sevmekle başlar
Vaktidir artık beni gözyaşımdan öpmenin.

Rahme ne zaman düştüm, zalimi taşlamışım.
Ömrümde ağlamaya Kudüs'te başlamışım.
Üstüm açık uyurken yorgan örtenim nerde?
Gazze gibi yanmayan düştüm demesin derde.
Yahya'nın meşin kalbi kutsiyet dağı bana.
Kalbimin mihrabını nasip etmem yabana.
Avuçlarımdan babam aşk idi ona rüştü;
Davud'un gür sesiyle, "ey Hak" diyerek düştü.
Bilmezler keleşin kanadındadır aslan.
Üşüdüğünde Gazze, yanan kalbime yaslan.
Medet beklemem artık vaatler bilgesinden.
Geç kalan insanlığın hiç kalan gölgesinden
Korkar namert sürüsü iman denen bendimden.
Bir zafer ısmarladım ben kendime kendimden.
Bu nasıl bir mevsimdir, hep zemheri, hazandır.
Hangi taşı kaldırırsam bir ateş-i suzandır.
Bir buse bir bayraktır, bir buse bir ezandır;
Vaktidir artık beni gözyaşımdan öpmenin.

Eşkiyalar götürdü şavk bulduğum çırayı.
Gözlerimin akına düşürülen karayı.
Cenk aşkına sabiler takvimlere bakışır.
Bu şehirde anneme en çok hicran yakışır.
Dem ki hüznün demidir fasıl hicran faslıdır.
Gök kubbem boz bulanık, yıldızlarım paslıdır.
Bir şehir, dudağından hüznün sızar, kan sızar.
Her gece Süleyman'a aşkın celbini yazar,
Bir bahar verirler mi mahşer günü bu aha?

Zemherimin ardında, saklıdır bir kış daha.
Yetişsin Zekeriyâ sükûtumda yitmeden.
Son bir şiir yazalım mürekkebin bitmeden.
Bu darda kaçındır Mansur'u asmaları.
Bir şarapnel parçası susturur susmaları.
Cengim var zalimlerle bir Bedir cengi gibi.
Gözlerimin akı yok benzim kül rengi gibi.
Selahattin Eyyûbi, Nureddin Zengi gibi;
Vaktidir artık beni gözyaşımdan öpmenin

Ey Resul çok üşüdüm Nemrut'un sıcağında.
Vurulmuş bir çocuğum babamın kucağında.
Kırık bir kanat ile bir şehri kuşatmayı
Ruhumun kışlasında öğrendim taş atmayı.
Benzi karardı şehrin, daha vardı küsufa.
Ben Kudüs'e benzerdim, Kudüs en çok Yusuf'a.
Semamda dikenli tel, uçurtmam nasıl uçsun?
Ey benim çocukluğum, sen ne yaman bir suçsun!
Kin bilmem, gazez bilmem, küffara çatık kaşım.
Şikâyet dilekçemdir cennete akan yaşım.
Kan pıhtı tutmamıştır, ruhumdan içre damlar.
Doğrularımdan korkar yüzü eğik adamlar.
Ey hicran gelmedi mi vakti gözde nihanın?
Zulmün saltanatına diyet borcu cihanın.
İbrahim'den Musa'ya, Davut'tan Süleyman'a.
Asırlardır şahittik mukaddes bir imana.
Ezberini bozdurtup tarihe ve zamana
Vaktidir artık beni gözyaşımdan öpmenin.

Yazılır mı yazgıma huşu ve dinginliğim?
Zalime fırlattığım bir taştır zenginliğim.
Ebabiller devşirsem gül kokan nefesinden.
Kurtar bizi ey Nebi bu zulüm kafesinden!
Yatağından taşırır kurumuş bir ırmağı,
Cihana ihtar çeken bir yetimin parmağı.
Bu kaçınıcı sûr artık sitemim İsrail'e;
Düşlerim hicret etti, bak kafiye kafiye.
Doğmamış kederlerle beşiğinde bebekler.
Secde secde, yar yar, şafak vaktini bekler.
Kilitlerken kalbimi kutsi toprağa İsrâ,
Kırk yerinden kırılır Medain'deki kısra.
Han Yunus'ta bir rûkû, Gazze bağrında secde.
Ruhum her rekâtında aşk ile gelir vecde.
Ne yazsam kifayetsiz, kalemim göğüm tam da
Mektubum hüznün pullu, dağ saklıdır noktamda.
Kör nefsi de hırsı da kenara atıverip
Zulme baş tutanları önüne katıverip
Bir asrı yakasından, hışımla tutuverip
Vaktidir artık beni gözyaşımdan öpmenin.

4. Anadolu Şiir Akşamlarından
Yadıma Düşen Seyahat Notları

Mehmet GÖZÜKARA

Anadolu’da gerçekleştirilen şiir şölenleri şairleri onurlandırmasının yanında şiir adına güzelliklerin yaşanmasına da imkân tanınması açısından umut vericidir. Sivil kuruluşların ve resmi kurumların bu şölenleri bir şekilde toplumun günlük hayatına yerleştirmesi gerekir. Dilin yaşaması da gelişip kendisini daha iyi bir biçimde ifade edebilmesi de buna bağlıdır. Bu bakımdan bu şölenler şiir adına her zaman önemsenmeli ve milletimizin şölenlere katılımı sağlanmalıdır.

Zaman zaman katıldığım bu şölenler benim için ufuk açıcı olmasının yanı sıra isimlerini duyduğum birçok şairle tanışma imkânı sağlaması açısından da önemlidir.

Cihannûma Derneği tarafından Şanlıurfa’da düzenlenen 4. Anadolu Şiir Akşamları, Türkiye’nin farklı şehirlerinden 32 şairi bir araya getirerek şiirin güzelliğini bir kez daha yaşattı bizlere. Bu şölenin evvelinden itibaren yaşadıklarımı, hiç değilse bu güzelliklerin yaşandığını sizler de bilesiniz diye paylaşmayı arzu ediyorum.

Kahramanmaraş / Afşin’den Mehmet Osmanoğlu, İlker Gülbahar ve Kazım Gök’ün davet edildiği 4. Anadolu Şiir Akşamları’na Elbistan’tan da ben davet edilmişim.

Programın okulların ara - şubat - tatiline denk getirilmesi katılım oranının yüksek olmasını sağlayan önemli bir etken oldu, çoğu kez katılım bu kadar yüksek olmayabiliyor. Katılımcı sayısının çok olması şölenin renkli geçeceği anlamına geliyor bir anlamda da...

Şiir şöleni için belirlenen tarih 25-26 Ocak’tı. Bense şubat tatilinde torunlarımla beraber olmak için Antep’e gitmişim.

Şölene Afşin’den katılacak olan arkadaşlar sabah 08.30’da yola çıktılar, saat 11.00 civarı beni almak için Adliye Lojmanları’nın nizamiyesine geldiler. Mehmet Osmanoğlu şairliğinin yanında İstinaf’ta Hâkim ve görev yeri de Gaziantep olunca beni almalarında zorluk yaşamadılar.

“İnsan dediğin kuş misali” derler ya... O hesap.

Antep’ten 11.05’te Urfa istikametine doğru yola koyulduk. Söz, sohbet tatlıydı. Şahin görünümlü, kanarya yürekli Kazım Gök hocam sohbetin bir

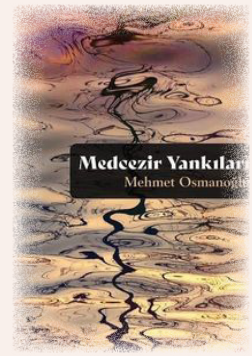
yerinde Rafet Elçi’nin “Şair” isimli romanından bahsetti. Kitaptan alıntılanarak anlattığı kısımlar hepimizin ilgisini çekti.

“Rafet Elçi’nin bir gazeteye verdiği röportajdan ilgili bölümü alıntılıyorum;

Soru: Kahramanlarınız şair ve şiir okuyorlar. Bu şiirler üstelik Arap şiiri formunda yazılmış. Kitaptaki şiirler tercüme mi?

Rafet Elçi: Şiirleri ben yazdım. Daha önce de şiir yazıyordum. Romanda iki şairden bahsederken şiirlerinin olması gerektiğini düşündüm. Onlara sadece büyük şair demek yeterli olmazdı. Böyle olduğunda romanın tadı da olmazdı. Kaside formatını kullandım, evet, fakat hepsini kendim yazdım.” diyordu.

Arabada 5 kişiden 4’ü şairdi. Arabada yapılan sohbetin şiire dönmemesi gayrikabildi. Üstüne üstlük şiir kestirilip atılacak kadar kısa bir mevzu da değildi. Dolayısıyla söz uzadıkça uzadı. Konuştuk, konuştuk... İlker Gülbahar hocam emekli edebiyat öğretmenidir, adıma imzaladığı ama bir türlü takdim etme fırsatı bulamadığı ‘Yaşayan Ölüler Tutanağı’ ve ‘Fesleğen Ağıdı’ isimli iki şiir kitabını, daha arabadayken mahcup bir ifadeyle bana uzattı. Ben kitapları teşekkür ederek alırken kendisi de çantasından beş adet elma çıkartarak arkadaşlara ikram etti. Ben elmayı alırken “Yaşayan Ölüler Tutanağı’nı tekrar İlker hocama uzatarak bizim için kitaptan bir şiir okumasını rica ettim. Kelimeleri incitmekten korkarcasına okurken sesine yüklediği samimiyet şiirin önüne geçiyor, dinleyenleri engin düşüncelere sevk ediyordu. Bize şiir kitabından seçerek okuduğu anlam yüklü şiirse hissiyatımıza adeta tercüman oluyordu.



SİZİN DAĞLARINIZ

sizin dağlarınızı sevemedim bayım
ihtiras dikenli çalılıklarınız var
şehvetle filizlenen ayırkotlarınız
ağaçlarınızın yapraklarında kara dumanlar

kardeş diyorsunuz oysa tüm çiçekler
ayrımcılıkla dolup taşar
boz bulanık vadilerde ırmaklarınız
zifiri karanlık mağaralarınız

sizin dağlarınızı sevemedim bayım
sözüm ona mavidir gökyüzünüz
patikalarınız sonsuz güneşe ulaşır
solusak geniz yakar petrol kokusu havanız

sizin dağlarınızı sevemedim bayım
yamaçlarında kin ve nefretle
sulanır gül fidanlarınız
bağnazlık rüzgârı eser zirvelerinizde
bulutlarınız bile unutmıştır
anutluğundan kar gibi beyazlığı

çamur yağmurudur tebessümünüz
zorlu geçitleriniz iltimasla çevrili
zift gibi taşınız ve toprağınız
ufkunuz naylon
çifte standart kaya dipleriniz

sizin dağlarınızı sevemedim bayım.

Kelamı “laf” olmaktan çıkarıp güzel söze dönüş-
türen, duygu ve düşünceleri farklı bir idrak ve ifade
gücüyle buluşturan, kelimelere hayal ülkesinin es-
rarengiz ufuklarını açarak onlardan yeni anlam ve
kavramlar geliştiren büyümlü dilin şairi İlker Hoca-
ma teşekkür ettik. Gönlümüze dokunan bu şirin arka-
sından elimizde beklettiğimiz elmaları yerken şiir
hakkında yorumlar da yaptık. Dört şairin arasında

yolculuk eden Mehmet Osmanoğlu’nun oğlu Fur-
kan, Malatya İnönü Üniversitesi İngilizce bölümü
öğrencisiydi. Biz birbirimizle konuşurken Furkan te-
lefonuyla meşgul oluyordu. Bir an sıkılmış olabilece-
ğini düşünerek onunla ilgilenmeye çalıştım. Kelime-
leri tasarruflu kullandığını görünce bu muhabbetten
sıkılabileceği düşüncesiyle sözü fazla uzatmadım.
Seyahat süresince gördüm ki Furkan, Yunus ruhlu,
iç derinliği fazla, kimin ne yaptığından çok kendinin
ne yapması gerektiğiyle ilgilenen pırıl pırıl bir gençti.

Furkan’ın bu sükût halinde elma yiyişini tefekkür-
re yorduk. İlker Hoca’nın yanında getirdiği kömbe-
leri biz yerken Furkan kardeşimiz hâlâ elmaya baka
baka yiyordu.

Bizim kuşakla Furkan arasında inanılmaz bir
renk farkı olduğu gözlerden kaçmıyordu.

Furkan’ın yetiştirilme biçiminden daha da ötesi,
algılanan dünyanın dönüşümündeki akıl almaz hızlı
gelişimin kuşak farkının açılmasındaki etkinin res-
miydi.

Bugünün çocuklarından farklı yetişen bizlerin ço-
cukluk dönemimizin nasıl geçtiğine bir göz atmakta
fayda var.

Bu yazıyı okuyan birçok okuyucunun yazıyı nos-
taljik olarak niteleyeceğinden eminim. Bizim yaş-
larda olup geçmişinde köy yaşamının bulunduğu
insanlar bunun ne kadar katı bir gerçeklik olduğunu
şüphesiz ki bileceklerdir. Ne dersiniz? Hep birlikte
bizim dönemimize bir göz atalım mı?

Bizim çocukluğumuz; kağınlara yüklenen buğ-
dayların su değirmenlerinde un-bulgur olarak öğü-
tölmek için götürüldüğü güz günlerinde nöbet bekle-
nildiği zamanlarda geçti. Bu nöbetler aileler için çok
önemliydi çünkü kışlık zahirelerini hazırlamanın
en önemli parçalarından biri de bu değirmen işiydi.
O günler her çocuğun kendi oyuncağını kendisinin
yaptığı, Samsun sigarasının içinden odun çıktığı, şe-
hirlerarası telefonla konuşmak için santrale kayıt ve-
rip altı saat beklenildiği yıllardı. Umut vardı, hasret
vardı, mektuplar vardı... Sirklerde ayı oynatılıp ipte
cambazların gösteri yaptığı, zenginlerin Murat 124’e
bindiği, Anadolu’nun kaportasının inekler tarafından
yenildiğine inanıldığı günlerdi.

Ekmek arasına çaman - salça - sürüldüğü, mut-fak zeminin muşamba kaplandığı, kap-kaçağın ka-laylatıldığı, arap sabunu kokulu zamanlardı. Yokluk vardı, kıtlık vardı, yoksulluk diz boyuydu. Muavinli dolmuşçuların Ferdici veya Orhancı diye birbirini solladığı arabeski günlerdi. Barış Manço'nun lam-baya püf dediği, Texas-Tommix okuduğumuz, başka eğlence olmadığı için radyoda Arkası Yarınlara kulak kesildiğimiz, şehirlerarası otobüslerde sigara içildiği, damalı taksi dönemlerindeydik. Yamuğunu gördüğümüz arkadaşlara "Ne haber Ceyar?" diye seslendiğimiz, saat kurup gecenin bir yarısında uyku göz-lerle Muhammed Ali'nin maçını seyrederken onunla birlikte kelebek gibi uçup arı gibi soktuğumuz, İstan-bul'da basılan gazetelerin okuyucuya bir gün sonra ulaştığı, sadece TRT'nin olduğu, bizim insanımız akıl edemez düşüncesinden olsa gerek "Televizyo-nunuzu kapatmayı unutmayın!" diye uyarı yazısının konulduğu o günler, bu günün gençleri için ne ifade eder bilmiyorum... Arçelik marka merdaneli çamaşır makinesinde çamaşırların sıkıldığını, 120 haneli bir köyde toplu taşıma için tek bir minibüsün olduğu, köylünün tarlasını sürmesi için iki veya bilemedin üç traktörü geçmediği günlere denk gelir bizim kuşağın çocukluk dönemi. Sözün daha doğrusu, ömrü kağıt ile insansız uçağın birlikte harmanlandığı kuşağız.

Ya şimdi öyle mi! Gerisini sizin tahayyülünüze bırakayım en iyisi.

Birecik levhasını geçerken Mehmet Osmanoglu "Abi, ben de sana kitap getirdim. Arkada çantada. Uzanarak alabilirseniz size takdim edebilirim." dedi. O sırada kendisi arabayı kullanıyordu. "Almaz mı-yım hiç, canıma minnet, yeter ki kitap olsun." dedim.

Çantadan çıkarttığım kitabı Mehmet Bey'e uzat-tım, tekrar bana dönüş yapan kitap Klaros Yayınla-rından çıkan "Medcezir Yankıları" isimli eseri-ydi ve daha önceden adıma imzalanmıştı. Teşekkür ederek Kazım Gök hocam'a uzatarak kitabın içinden bir şiir okumasını rica ettim. O da, memnuniyetle diyerek aşağıya 3 kıtasını aldığım, 8 kıtalık şiiri okudu.

ESKİ DOST DÜŞLERİ

Ân olur bütün şehir sanki üstüne gelir
Gün gibi yalnızlığı hissedersin kalbinde
Asi bir rüzgâr eser, boşluğa savrulursun
Güneşin değmediği nisyan tepelerinde

Taze çay buğusunda anılara dalarsın
Sislenir kirpiklerin inceden bir nağmeyle
Ufuklara yatırıp nemli bakışlarını
Boğuşursun ruhunu kuşatan hengâmeyle
....

Yüreğin taşıyamaz artık hicranlarını
Yılğın özlemlerini bir türküye salarsın
Koyverip bir meltemin ipeksi kollarına
Eski dost düşleriyle kendini oyalarsın...

Bizim yaşlardaki insanların heybesinde biriktir-diği hatıralar, bu şiirle özetlenmişti sanki. "Asuma-nın fanusuna sığmayan" ve tanımı sonsuz olan şiir-deki mana zenginliğini tam manasıyla şerh etmeye çalışmak "gökyüzüne merdiven kurmaya benzer." İç âlemdaki çağlayanların feryadının ve hissiyatın söz olarak billurlaştığı gönül nağmelerinin duygu gergefine kelimelerle resmedildiği şiirin şerhini siz kıymetli okuyucularımın tahayyülüne havale ediyor-um.

Yolcuyu yormayan bu güzide arkadaşların şiire dair sözleri eşliğinde kendimizi Halil-ür Rahman Camii'nin önünde balıkları seyrederken bulduk. Sa-atler öğle namazına on dakika kaldığını gösteriyor-du.

Halil-ür Rahman Camii'nde öğlen namazını eda ederek Balıklı Göl'ün serin sularını okşayarak etrafa dağılan serinlikten nasiplendik.

Arabaya binerek Urfa'nın Su Meydanı'nda, Sıfır Sıkıntı İletişim isimli telefon dükkânındaki arkadaş-a adres sorarak tarifini alan Kazım Gök, arabaya gel-diğinde tebessüm ediyordu. Sebebini sorduğumda: 'Abi, adres sordüğümüz dükkânın ismi dikkatinizi çekmedi mi? "Sıfır Sıkıntı İletişim" deyince bizim yüzümüzde de tebessüm oluştu.

Program boyunca kalacağımız Orman Bölge Müdürlüğü misafirhanesine vardığımızda başka şehirden gelen gönül dostlarıyla selamlaşıp hatırlaştık.

Az sonra gelen toplu taşıma araçlarına binerek ortak programa dâhil olmak üzere hareket ettik.

Şanlıurfa'da Halilü'r-Rahman Gölü'nde bir araya gelen şairler burada Hz. İbrahim'in ateşe atıldığı yeri ve diğer tarihî mekânları gezdi. Şairlerin daha sonraki durağı Mescid-i Aksa şairi M. Akif İnan'ın kabri olan Harrankapı Mezarlığı oldu. Burada M. Akif İnan'ın kabri başında dualar edildi, rahmetler dilendi. Şair Mehmet Sarmış ve şair Mehmet Bahsi Mescid-i Aksa şairi ile ilgili hatıralarını aktardı.

Buradaki programda M. Akif İnan'ın Mescid-i Aksa şiiri Mehmet Sarmış tarafından okundu.

“Mescid-i-Aksa

Mescid-i Aksa'yı gördüm düşümde
Bir çocuk gibiydi ve ağlıyordu
Varıp eşğine alnımı koydum
Sanki bir yer altı nehr çağlıyordu

Gözlerim yollarda bekler dururum
Nerde kardeşlerim diyordu bir ses
İlk Kiblesi benim ulu Nebi'nin
Unuttu mu bunu acaba herkes

Burak dolanırdı yörelerimde
Mi'rac'a yol veren hız üssü idim
Bellidir kutsallığım şehir ismimden
Her yana nur saçan bir kürsü idim

Hani o günler ki binlerce mü'min
Tek yürek halinde bana koşardı
Hemşehrim nebi'ler yüzü hürmetine
Cevaba erişen dualar vardı

Şimdi kimsecikler varmaz yanıma
Mü'minde yoksunum tek ve tenhayım
Rüzgârlar silemez gözyaşlarımı
Çöllerde kayıp bir yetim vahayım

Mescid-i Aksa'yı gördüm düşümde
Götür Müslüman'a selam diyordu
Dayanamıyorum bu ayrılığa
Kucaklasın beni İslâm diyordu”

Akşam 19.00'da Eyyübiye ilçesi Mevlana Külliyesinde gerçekleştirilen şiir akşamına, Cihannüma İl Temsilcisi M. Emin Kılıç, Şanlıurfa Valisi Hasan Şıldak'ın selamlama konuşmaları ve Cihannüma Genel Başkanı Rıza Yorulmaz'ın açılış konuşmalarıyla başladı. Yorulmaz açılış konuşmasında şunları söyledi

“Peygamberler şehri Şanlıurfa'ya gelen ağlar, giden ağlar diyorlardı. Biz gelirken hiç ağlamadık ama giderken ağlıyoruz. Böyle misafirperver insanları görünce iyi ki bu insanlar var diyoruz. Hz. İbrahim sofrasından, Hz. Eyyub dergâhından nasiplenmiş insanlara selam olsun, diyoruz. Tarihin ilk üniversitesi Harran'a doğru yol alacağız. İnsanlığın ilk yerleşim yeri Göbeklitepe'ye doğru yol alacağız. Bu mekânlardan insanlığa selam olsun.”

Rıza Yorulmaz, şiir akşamları ile Anadolu'nun misafirperverliğe ve güzelliğine şahitlik ettiklerini, organizasyonun bundan sonra yılda iki kez yapılacağını ve bu yılın ikinci, Cihannüma 5. Şiir Akşamları Şöleni Kars'ta yapılacak.” diyerek sözlerini tamamladı.

Geceye, İl Müftüsü (bir dönem Elbistan Müftüsü olarak da görev yapan) Ramazan Tolan, Harran Üni. İlahiyat Fakültesi Dekanı Celil Ebuzer, Kızılay İl Başkanı Ahmet İnan, İHH İl Temsilcisi Behçet Atıla başta olmak üzere çok sayıda kurum ve STK temsilcisi ile Urfalı sanatseverler katıldı.

Programın sunumunu Tokat İl Millî Eğitim Müdürü Sayın Hüseyin Kır Hoca'm yaptı.

Gecenin onur konuğu olan şair-gazelhan Musa Kaldı, okuduğu gazel ve türkülerle dinleyicileri mest etti.

Anadolu Şiir Akşamı programına davet edilen şair Rıza Yorulmaz, Osman Mesten, Abdurrahman Karakaş, Adnan Çalık, Ahmet Şener, Deniz Tavus, Erkan Yıldırım, Eyyüp Azlal, Ferhat Bülent Temürtaş, Halil Manuş, Hasan Ukdem, Gazi Albay Hüseyin Kılbaş, Hüseyin Murat Özkatar, İlker Gülbahar, Kazım GÖK, Kudret Bülbül,, Mahmut Kılıç, Mehmet Bahsi, Mehmet Gözükkara, Mehmet Osmanoğlu, Mehmet Sarmış, Muhammed Fatih Akkurt, Murat Bağış, gecenin onur konuğu gazelhan Musa Kaldı, Salit Sedat Ersöz, Sezai Çiçek, Süreyya Aydın, Şaban Çetin, Tayyar Yıldırım, Yakup Çak, Yusuf Gökbakan şiirlerinden örnekler seslendirdi.

Programın arkasından Orman Bölge Müdürlüğü misafirhanesine geçildi. Cihannüma Genel Başkanını şair Rıza Yorulmaz ve Bursa Milletvekili Osman Mestan Bey'in yanı sıra seçkin davetlilerin katıldığı gönül meclisi kuruldu. "Şiir nedir?"den çok, "Şiir ne değildir?" konu edinildi. Gecenin geç saatine kadar devam eden ve gönüllerimizi kalaylayan bu sohbetin arkasından istemeye istemeye de olsa sabah 8.30'da kahvaltıda buluşmak dileğiyle vedalaştık.

Programın ikinci gününde Göbeklitepe ve Harran ören yerleri gezildi. Harran ören yeri gezilerinde Harran Kazı başkanı ve Prof. Dr. Mehmet Önal, misafirlere Harran kazıları hakkında bilgi verdi.

Pazar günü sabah erkenden yaptığımız kahvaltıdan hemen sonra Göbeklitepe'ye hareket ettik. Göbeklitepe; Şanlıurfa'nın 18 km kuzeydoğusunda, Haliliye ilçesine bağlı Örencik köyü yakınlarında yer alan arkeolojik sit alanıdır. MÖ 9500 civarına tarihlenen Göbeklitepe, dünyanın şu ana kadar bilinen en eski tarihî yapısıdır. Bazı kaynaklarda "tarihin sıfır noktası" nitelendirmesiyle de anılmaktadır. Kazılarda ortaya çıkarılan anıtsal mimari, Göbeklitepe'yi eşsiz ve özel bir yapı kılmaktadır. Bu bağlamda, UNESCO tarafından 2011 yılında Dünya Mirası Geçici Listesi'ne alındı ve 2018'de kalıcı listeye girdi. Bu bölgenin Neolitik Çağ'ın inanç ve hac merkezi olduğunu akla getiren ve günümüze kadar altısı gün yüzüne çıkarılsa da toplam sayılarının yirmiyi bulduğu jeomanyetik ölçümlerle belirlenen anıtsal yapıların biçimleri birbirine benzemektedir. Boyları altı metreyi bulan T biçimli sütunlar üzerinde işlenmiş Neolitik Çağ'da taşta kazınan en eski resimler olan ve bazıları üç boyutlu olarak yapılmış hayvan tasvirleri 12 bin yıl önce yaşayan insanların sanatsal yeteneğini de gözler önüne sermektedir.

Göbeklitepe'den sonra Harran'a geçtik. Şanlıurfa'nın 44 km. güneydoğusunda bulunan Harran;Ay

güneş ve gezegenlerin kutsal sayıldığı eski Mezopotamya'daki Asur ve Babillerin politeist inancına dayanan paganistliğin (Putperestlik) önemli merkezlerindendi.

İslâm tarihçileri kentin kuruluşunu Nuh Peygamber'in torunlarından Kaynan'a veya İbrahim peygamberin kardeşi "Aran'a (Haran) bağlarlar. XIII. yüzyıl tarihçilerinden İbn-i Şeddat, Hz. İbrahim'in Filistin'e gitmeden önce bu şehirde oturduğunu, bu nedenle Harran'a Hz. İbrahim'in şehri de denildiğini, Harran'da İbrahim peygamberin evinin adını taşıyan bir mescidin ve otururken yaslandığı bir taşın var olduğunu yazmaktadır.

Cüllab ve Deysan ırmakları kurumuş olduğundan Harran sudan ve yeşilden mahrum bir ovanın ortasında 5000 yıllık tarihi ile ayakta durmaktadır. Tipik evleri, höyüğü, Selahaddin Eyyübi'nin üç yıl yaşadığı kalesi, şehir surları ve çeşitli mimari kalıntıları ile turistlerin büyük ilgisini çekmektedir. Atatürk Barajı ve Urfa Tünelleri vasıtasıyla Harran Ovası'na akıtılan Fırat Nehri, Harran'ı tarihteki yeşil ve verimli günlerine tekrar kavuşturmuştur.

Daha sonra Eyyübiye Konuklu Şanlıurfa Öğretmenevinde Şanlıurfa İl Milli Eğitim Müdürü Asım Sultanoğlu Hoca'mızın verdiği yemekten sonra memleketlerine dönecek olan dostlarla vedalaştık.

Şiir çarpan her yüreğe iyi gelir. Cihannüma Anadolu Şiir Akşamları sayesinde şiirle, şair dostlarla ve ülkemizin değişik illerinin güzellikleri ile iç içe olmanın heyecanını ve mutluluğunu yaşadık. Bunca güzelliğin yaşanmasına katkıda bulunan gönül ehline teşekkür elzemdir.



Mehmet MORTAŞ

Tutunamayan Eğri

bahtiyar yokuşunda yürüdüm biraz eğriydi
adımlarım doğuya seğırtirken düz adım
yönüm rüzgâr değmemiş pencerelerde
kapalı çarşıda hüzün sesine dokundum
kalaylanmış bakır sesi de eğriydi

bir öykünün içinde yakaladım seni
istanbul gibi akıyordu bakışların
hayata başlık koymamıştı doğumun
öykünün içinde tutunduğun kelimelerle
şekerdere'den geçmedin ikindiye
batıya doğru insanlar da eğriydi

derinlik isminin baş harfine değince
f tipi bir öyküye dönüşüyordu yaşamak
gölge ağaca değince
ses dile değince
kalbi kırık çocuk gibi oynuyorduk
kırıla kırıla büyüyen oyunlar da eğriydi

büyüdük ortanca yaş aralığında
uzuyordu zeytin ağaçlarının gölgesi
mesai saati çıkışı tekerek yolunda
hangi dostun hikâyesinde otağ kursan
ömürde biriktirdikleri yaşamak da eğriydi

Sündüz Arslan Akça'nın
Menzil Şiiri Üzerine

Süreyya ŞAHİN

Menzil

Söz iksiri sunmuştun şiir meyhanesinde
Aşk ile sarhoş olup ilmek ilmek çözülüm

Gönül denen ocakta muhabbetle pişmiştim
Yandıkça âh ipine boncuk boncuk dizildim

Eksik yanım yol yaptı çilenin kapısını
Aşıklar dibeginde günden güne ezildim

Kılı kırk yarıp yine kırıldım düşlerimle
Günahın yaşmağına sarındıkça üzülüm

Dalga savurdu dili sükutun kıyısına
İçimdeki denizde yosun tutmuş gizildim

Soyunup karanlığın kirli emellerinden
Turna donuna girip gökyüzünden süzülüm

Mutmain olsa kalbim pimini çeker ben'in
O'ndan zerreyim madem bir kendime menzildim
Sündüs Arslan Akça



Menzil şiirini ilk okuduğumda, geleneksel, tasavvufi ve divan şiiri geleneğini modern duyarlılıkla harmanlandığını ve bunun lezzetli bir karışım olduğunu hissettim. Şiirin tadı damağımda kaldı ve üzerine yazmak lezzetini şiir severlerle paylaşmak istedim.

Şiir, oldukça derin anlam katmanlarına sahip bir metin. İlk dizeden itibaren okuru bir meyhaneye davet ediyor ama asıl olan gerçek bir iç yolculuğun eşğine getirmesi. "Söz iksiri sunmuştun şiir meyhanesinde." Şair burada klasik meyhane metaforunu kullanırken sarhoşluğu dünyevi bir hal olarak sunmuyor, aşkın ve hakikatin sarhoşluğu olarak sunuyor. Bu aşk, ilahi ya da insani aşk olsun, şair bizi varoluş uçözümlemeye ve çözümleme hâline kendini bırakmaya davet ediyor.

"İlmek ilmek çözülüm" ifadesi, sadece bir çözülüşü değil, aynı zamanda örülmeyi de ima ediyor. Şair burada, kendini var eden düğümlerden, bağlardan kurtuldukça aslında bir başka formda yeniden inşa olduğunu anlatmaya çalışıyor. Benzer şekilde, "gönül denen ocakta muhabbetle pişmek" ifadesi, tasavvufi öğretilerde sıkça rastlanan bir benzetmeyi çağırıştırıyor. İnsan, aşkın ve çilenin ateşinde yanarak olgunlaşır. Burada bahsedilen "âh ipi" ise dikkate değer ve benim de çok beğendiğim bir metafor, çünkü âh, hem bir yakarış hem de sitemin ifadesidir. Şair, bu ipi boncuk boncuk dizdiğini söyleyerek yaşadığı her acıyı bir anlam katmanına dönüştürdüğünü gösteriyor.

Şiirin en güçlü imgelerinden birini de, eksiklik ve yol kavramlarının bir arada ele alındığı şu dize de görüyoruz; "Eksik yanım yol yaptı çilenin kapısını." Muazzam bir ifade...

Şair, eksikliğin, tamamlanmamışlığa yol açtığını, çileyle birleştğinde bir kapıya dönüştüğünü söylüyor. Burada çile, bir son değil hatta bir başlangıç noktası. Aşıkların dibeginde ezilmek, bir yok oluş gibi görünse de aslında şair için ciddi bir arınma süreci.

Şiirin kapılarını açtıkça bize bir başka dünya daha açılıyor gibi hissediyorum.

Şiirin ilerleyen dizelerinde devreye günah ve pişmanlık temaları giriyor. “Günahın yaşmağına sarındıkça üzüldüm.” Günah, burada somut bir kavram olmaktan çok, insanın kendine ördüğü örtüleri, sınırlamaları ifade ediyor. “Yaşamak” bir örtü olduğu gibi aynı zamanda bir kimlik de taşır. Şair, günaha sarındıkça, onun ağırlığını hissettikçe üzüldüğünü söylüyor. Bu, iç hesaplaşmanın derinleştiği çok zorlu bir yer ve adeta kırılma noktası.

Şiirin en özgün imgelerinden birini de iç sesin suskunlukla birleştiği, sessiz sakin bekleyen şu dizelerde görüyorum. “Dalga savurdu dili sükutun kıyısına / İçimdeki denizde yosun tutmuş gizildim.” Burada bir iç denizden söz ediliyor; bu deniz durgun, sessiz ama aynı zamanda zamanın izlerini taşıyan sırlı sandık. “Yosun tutmak” ifadesi, içe kapanmışlığın, birikmiş geçmişin, belki de dile getirilmeyenlerin bir metaforu.

Şairin bizi de misafir ettiği yolculuk, karanlıktan sıyrılma arzusuyla devam ediyor. “Soyunup karanlığın kirli emellerinden / Turna donuna girip gökyüzünden süzüldüm.” Burada turna imgesi, mistik bir dönüşümü sembolize ediyor. Turna, tasavvufta ve halk şiirinde kutsal bir anlam taşır; yolculuğun, hasretin, aşkın simgesidir. Şair, bir bedenden, bir ağırlıktan sıyrılarak bir kuşa dönüşüyor ve göğe doğru süzülüyor. Bu, yalnızca bir kaçış değil, aynı zamanda özgürleşmenin, bebek saflığına dönüş arzusunun dile getirilmiş hali.

Şiir, son kıtada varoluşsal bir iddiayla nihayete eriyor ama tüm iyi şiirler gibi bitmiyor ve her okuyan için yeniden yazılıyor. “Mutmain olsa kalbim pimini çeker ben’in / O’ndan zerreyim madem bir kendime menzildim.” Burada, kalbin mutmain olması, tasavvuftaki en yüksek hallerden birini çağrıştırıyor bana. Ancak şair, mutmainliğe ulaşmakla yetinmiyor; benliğini tamamen yok etmeye hazır olduğunu da söylüyor. “Pimini çekmek” ifadesi, bir bombayı patlatmaya benzer bir etki yaratıyor ve burada benliğin yok olması, bir patlama anıyla özdeşleştiriliyor. Ancak bu yok oluş, hiçliğe düşmek değil, tam tersine bir menzil bulmak anlamı da taşıyor.

Bu şiir, yalnızca bir aşk ya da tasavvuf şiiri değil; aynı zamanda varoluşun, eksikliğin, yolculuğun ve dönüşümün anlatısı. Şair, kelimelerle bir harita çizip önümüze koymuş. Öyle sıradan bir harita değil; klasik motiflerle modern bireyin arayışı buluşturulmuş. Ortaya şahane bir şiir çıkmış.

Misafiri olmaktan, hakkında bir iki söz yazmaktan onur duyduğum bu şiirin neredeyse tüm imgeleri alışılmışın dışında ve çok güçlü; her bir metafor, bir başka anlamı açıyor önümüze. Ve son kıtadaki varoluşsal sorgulama ise, şiirin yalnızca duygusal değil, felsefi bir derinliği olduğunu da bize giderayak göstermiş oluyor.

“Menzil” her yönüyle hem klasik hem de çağdaş, şiir anlayışını bir araya getiren, özgün ve etkileyici bir metin.

Ağıt KARASI

Mustafa IŞIK

kapatsan gözlerini yağmurlar yağar
kırklar matemgâhına döner dünya
ne yöne baksam, nereye gitsem
herkes sesinin derin uykusunda

eskiyen zamana geçer mi hükmün
duaların kıblesi gökyüzüyken
gözlerine beş vakit içirme denizi
ey kendini bilen, kendine ağla

dünya sır, dünya metruk oda
güneşsiz açılmaz gonca gülüm
gönlüm basılmaz eşiktir
Rabb'im, esenlik kat tuhaflığıma

yunus olup yutsam da yunus'u
kimsesiz kimseye kimse olsam da
gerdana gayya müntehir gamzen
sabırla beklemek düşer hatırına

dünya dediğin kiridir ellerimin
ağda nefes miyim, acep kim bilir
gözlerim kızıl değil ki / gözlerimi
nasıl katayım kaderin karasında

eyvah, nasıl da kandırdınız beni
döküldü yıldızlar, incindi keder
rüzgârın önünde yaprak gibiyim
kim yâren kalacak gönlüme?

Nafiz YILDIRIM

Anlaşılmak / Karmaşa

Kimse anlamayacak. Herkes sadece gördüğü kadarını bilir. Bizi üzen de budur. Bazen birini görürüz, üzülmemiş gibi yapar ama içi kanar. Bazen de en çok üzülmüş görünen ilk iyileşen olur. Ben arkamdan vuruldum der birileri, söylediği insanı da kendi vurmadı mı? Biz bu zehirli satırlara mahkûm değil miyiz? İçimizi dökebileceğimiz kimse kalmadığını bildiğimiz için yazmıyor muyuz? Biz yalnız; kendimizi, okunmamak üzere kilitleyeceğimiz bu satırlara ilmek ilmek işlemek zorunda kaldığımız için.

Gökyüzü olmak isterim, uçsuz bucaksız mavilik. Eğer gökyüzü olsaydım en sevdiğim yerim gün battıktan sonra, yeryüzü ve gökyüzü arasındaki sınırı belirten bembeyaz çizgi olurdu. Çünkü kayıp herkes oradadır. Yeni hayatımın kalan günlerini yaşıyor gibi hissediyorum. Her şey değişecek. Değişimin farkındayım ama kendimi bir türlü iyi hissedemiyorum. Artık heyecan, mutluluk, umut, iyi hissetme arzusu yok içimde. Artık gökyüzü mavi değil, siyah ve artık çiçekler günbegün soluyor. Acizim, durumu kontrol edemiyorum. Başım çok ağrıyor. Halen anlamlandıramadığım sorularım var. En cevapsız kalanı da “Ölüm herkesin kapısını çalacaktı, diğer herkes ölebilirdi. Ölüm en çok sana yakışmazken neden ilk seni seçti?” Cevap yok, demek ki iyileşeceksin.

İçim taş, ağırlık yapar oldu bana son zamanlarda. Anlamlandıramıyorum, kimse mi anlamaz beni? Belki de çok hastayım. Ruhumu üşütmüşümdür, belki de akciğerleri hastadır. Nefes alamıyordur.

Nefes almamak nedir iyi bilirim. Çok defa nefes alamadım. İlk nefes alamadığımda annemler eve yeni gelmiş ve beraberlerinde getirmemeleri gereken haberleri getirmişlerdi. Öğrendiğim an kendimi odama kapatıp nefessizliği yaşadım. Hiçbir zaman umudumu kaybetmedim ve ben her güne daha güçlü başlamaya çalıştıkça nefes alamaz

hale geldim. Her doğan güneş umut, biten her gün gözyaşıydı. Geceleri uyuyamıyor, sabahları yataktan çıkmak istemiyordum. “Bitti mi?” dedim nefes nefese kalmış iki insan silüetine. Bitti mi? Başlarını salladılar. Bitmişti her şey.

Biten şey güzel anılardı. Artık ölümü yaşamaya başlamıştım. Uyumak için ağlar oldum, düşünceler beni boğazlarken. Ölüm susatır mıydı, soğuk muydu vücut? Nefes alamadan yaşamaya çalıştım. Düşünmek beni boğar oldu ve ben gerçek boğulmayı her şey bittikten sonra yaşadım. Acı ne demektir? Acı en başta mı yaşanırdı? En çok bağırıp ağlayan mıydı acının sahibi? O acı benimdi. Bense en sessizdim. Şu anda otobüs görünce, mercimek çorbası lafını duyunca ya da ekmek alırken o acıyı hissediyorum. Bazen bir cümle acıtıyorken bazense konu acım oluyor.

Günler geçtikçe içimdeki yangın büyüyor. Giderrek kahroluyorum, yaşayamıyorum artık. Önceki benden eser yok. İçimdeki çocuk büyüdü, ruhum yaşlandı ve bedenim dayanamıyor. Ölmek istiyorum artık, yanında huzura kavuşmak ya da seni istiyorum, gelmeni ve hayatımıza devam etmeyi.

Başım ağrıyor, ben de hastayım. Geleyim mi yanına? İstemezsin beni, ben de istemedim gitmeni. Gerçekten gittiğine de inanmıyorum. Gitseydin sesini duymazdım.

Hissediyor musun sevgimi? Çırpınışlarımı görüp çığlıklarımı duyuyor ve benimle aynı duyguları hissediyor musun? Seni suçlamıyorum, sen dışındaki herkesi suçluyorum. Ben senin değerini sen gidince anlayanlardan değilim, sen hep bendeydin.

Unutamazlardı güya. Biliyordum hepsini ve her şeyi. Hiç var olmamışsın gibiler. Bense kopamıyorum senden. Seni unutanları hayatımdan çıkardım. Seni unutmayı bırak, sensizliğe alışmayı aklımın ucundan geçirmedim. Belki de bu yüzden halen sesini duyuyorum. İşte öyle anlarda sese

gidiyorum çünkü ben seni bekliyorum. Az önce evinde aradım seni. Yatakta uyuyordun, nefesini duydum ama ışıkları açmayı istemedim. Varlığını hissetmek istedim, yokluğunla baş başa kalmaya gücüm yoktu. Seni her yerde arıyorum, en çok da ocak ayında. Sen anılarımdasın. Geçen gece başucumda ölümün nefesini hissettim. Tanıdık, her gün geliyor gibi. Şans da bu ya o an onu düşünüyordum. Gözlerimi kapatıp yalvardım ona “Nolur bitir...” Uyumam için tatlı bir ninni söyledi. Beni sessizlik sınavına terk etti.

Herkes konuşuyor ve ben o gürültüde kendi sesimi duyamıyorum. Bazen insanları susturmam gerekiyor ve bunu yapınca da fazla ve gereksiz bir tepki alıyorum. Doğru olan benim yaptığım değil mi? Acının sahibi olarak benim konuşmam ve herkesin susması gerekmez mi? Neden bu gereksiz taraflar? Herkes sana veda ederken ben onlara “Senin beni bırakmayacağını” haykırdım. Sonuç ne mi? Herkes senin gittiğini ve benim de kendimi üzmem gerektiğini söyledi. Yanımda olması gereken herkes karşımda bana saldırmayı bekliyorlarken ben sadece kafamı toparlamaya çalışıyorum.

Bahanelere sığınanlardan nefret ederim ama artık ben de bahanelere sığınır durumdayım. Gelmediğin için sana sebep buluyorum. Mesela şu an hastasın, yarın da öyle ama belki yarından sonraki gün iyileşirsin? Henüz küçüğüm, anlamıyorum ya da çok büyüdüm ama anlamak istemiyorum, kabul etmeyeceğim gelmeyeceğini. Seni ömrümün yettiğince bekleyeceğim.

Günler düğüm oldu. Açmaya çalışırsam kayboluyorum, öylece bırakırsam da çıkış yok. Birden kopuyorum andan. O geceye gidiyorum. Zillerin arttığı ve her şeyin sarpa sardığı o gece. Bağırıp ağlamalar, su ve kolonya. Kapattığım kapılar ve tonlarca mendil. Ben kimsenin yanında ağlayamadım, kapalı kapılar gerekliydi. Kapının ardında üç dakika on beş saniye ağlayıp kalanları düşünüyorum. Ben bende üç dakika on beş saniye varım.

Çok bağırdılar. Emanetlerini koruyorum onlardan. Tam her şey rayına oturuyor, herkese kol kanat geriyorum ve kalkan oluyorum. “Beni bana” emanet ettiğin geliyor aklıma. Ben kendimi parçalıyorum acı çekmemek için. Yanımda değildin ama bilirsin sen. Çok kan aktı. Hâlâ da akıyor ve asıl komik olan onu durdurmak için hiçbir şey yapmamam. Bırak kan aksın, onu durdurmaya çalışmak senin hatıranı saygısızlık olur. Belki de o kanın beni terk etmesi sakinleştirir durup dinlenme nedir bilmeyen öfkemi.

Tek bildiğim gerçek bir gün sakinleşeceğim ve o gün senin yanına geleceğim yeşiller içinde. Huzuru bulacağım yanında ve kuş sesleri eşlik edecek kalan gürültüye. Gürültü giderek uzaklaşıp yok olacak sadece biz ve kuş sesleri kalacak. Bazen rüzgâr escek, çam ağacının dalları sallanacak. Kavak ağacını tekrar seveceğim ve ben o günden sonra kimseye cevap vermeyeceğim. İnsanlar gelecek soracaklar ve başımızı ağrıtacaklar ama biz susacağız. Bu sessizlik onların canını yakacak ama biz huzurda olacağız. Bu sessizlik ölüm sessizliği olacak ve bundan sadece biz memnun kalacağız...

Kazım GÖK

Afşin'de Bir Gün

kim elma dediyse çıkıp geldi çocukluğum
kötülüğün sürgün edildiği zamanlar

musluktan damlayan su afşin
içtikçe çoğalan hatıra
bir sürahinin ağzından girdim
beyaz badanalı kerpiç evlere

gökçe dalıma konan kuş kervanı
elini salladı ali turan
ziraat bankası önünden

daha sönmemiş caddeden
yürüdüm atatürk heykelinden kuzeye
yanımda sarı yazmalı bir gölge
valizimde yaşamanın yükü

birkaç adım daha...
aşağı caminin iklimiyle
"Allah'ı bil deli!" çığlığı
sefer nidasında mih gibi çakıldı göğsüme

kendini arıyordu susurluk sokağı
çay ocağında eylülünden kopmuş iki adam
tavlada zar yuvarlıyor
- çetin alkan ve muzaffer kuzdan -
"çay?" deyip sustular arkamdan

solfej plak'ta ahmet ataç
bir türkü ısmarladı bana duman duman
içine çektiği kaçak sigarasından
kamuran akkor'un "anadan ayrısı" kaçtı gözüme

botlarını boyatıyor ruhunu değil kenter cuma'ya
hamamın alnacında teğmen harun kılıç
sonra şehit olacağını biliyormuş gibi
siyah cilaya düşen güneş
yüzünde parlayan gülümseme gibi
"hoş geldin"i serinletti
mahya mahya ıslıtlı çakır gözleri

böylesi sarı sıcakta
başında galatasaray beresi
boynunda kaş koluyla tahir baba.

şadırvan şırıltısında sohbet çay ve sefa aslan
sustuk kuzbahçe'deki bülbülü dinlemek için
adaş gülüştürdü bizi "emmi beş ver la!"

yaslandık duaların taşlara sindiği
dedebaba türbesi'ne
ali rasim çıragül ve irfan arıkan'la
çınarlar da müdahil muhabbete hıştırlarla

harun berktaş shell petrol'ün kaldırımında
sadaka pazarlığında dervişoğlu mustafa ile

vergi dairesi sokağında sordu gene
gazeteci ömer'im oy!
"karanlığa gönderecek güneşin var mı?"
düğüm oldu nefesim boğazımda gene oy!

kız meslek lisesinin bahçe kapısı önü
dr.dilek ertekin ve av.emin koç
çiçek açmıştı tutuştukları elleri
diğer ellerinde ecel
veda sayıldı merhaba

havsa'ya çıkamadan
ulu cami'den yayıldı akşamın ışığı
kızıla boyandı atlas dağı

sabahtan akşama yaş altmışa yaklaştı
dayı palas kapanmıştı
bir gün bile kalmadım afşin'de
ama afşin kaldı hep içimde
ve bıraktım onu zamanın rahminde
çıktım sürahinin ağzından
valizimde özlemler, anılar ve kısacık bir ömür
"yanıma gel!" dedim yarına
bir hatıra gibi usulca yürüyelim

Maneviyat İklimi Bahar

Sena ALBOĞA

Kutsal bir müjde gibidir bahar mevsimi. Kuşların cıvıltısı duyulur dört bir yandan ve ardından açan limon çiçeklerinin kokusu yayılır. Yeşilenir tüm ağaçlar evreni yaratan Allah, baharın gelişini müjdeler. Ağaçlar secde eder Rabb'ime. Dallarında filizlenen çiçekler, insanların yüzünü tebessümle mühürler. Güneş açan her yer huzur verir ruhumuza. Bahar bütün güzelliklerin birleştiği mevsimdir. Güneşin ilk ışıklarıyla toprağın bağrında sabırla bekleyen tohumlar uyanır, baharın müjdesini veren mis kokulu laleler başını göğe kaldırır.

Bu mevsim insanların iç dünyasında bir başka güzeldir. Kâinatı yaratan Allah, her mevsimi başka güzelliğiyle var etmiştir. Ancak bahar mevsimi birçok insanın ruhunda mutluluk huzur ve ilham kaynağıdır. İlkbaharda canlanan tüm bitkiler ve yeryüzünde uçan rengârenk kelebeklerle örtüşen kuşların sesi yeniden doğuşun habercisidir. Parkta koşuşturarak oynayan çocukların sesi, bankta örgü örerek oturan teyzelerin muhabbeti, el ele yürüyen gençlerin yüzünde oluşan tebessüm, bu mevsimde bambaşka diyarlara götürür tüm insanları.

Artık yere dökülen gazeller yerini yemyeşil çimenlere bırakmış, doğanın bize sunduğu ikramların ahengiyle ve çevre güzelliğinin bizde bırakan izlenimin tadına doyum olmaz olmuştur. İğde ağaçlarının kokusu etrafa sanki neşeyle seslenir. Sarmaşık güller sararken her yeri göz alıcı renkleriyle umut ve mutluluk saçan insanlara. Bahar mevsimi, tabiatın uyanışı ve yeryüzünün çiçeklerle süslendiği zamandır. Güneşin doğuşuyla seslenen bahar mevsimi, umutları canlandıran iç acıcı ve gönül ferahlatıcı duyguları da ilham eder. Her bahar; yeni bir başlangıç, yeni bir umutla gelir.

Allah'ın rahmetle gönlümüze sunduğu ikramlar ruhumuzu neşeyle doldurur. Yeniden canlanan iklimde var olan huzur tüm beldeyi sarar ve her dergâhta ilkbahar mevsiminin mutluluğu ile muhabbet sofrasında yerini alır. İlkbahar toprağı nasıl diriltirse Ramazan da ruhlarımızı öylece diriltir. Hele de Ramazan ayının manevî bereketi ile bütünleşince apayrı güzellikler sunar tüm insanların yüreğine. Maneviyatla iç içe geçirilen mevsim her yaralı kalbe merhem olur. Yeniden doğuş ile nur yağar maneviyat yaşayan insanlara... Ramazan ayının hikmetiyle beraber gelen bahar mevsiminin faziletini yaşayan insanların hissettiği duygular bambaşkadır.

Lokman suresinin onuncu ayeti kerimesinde şöyle buyurulmuştur: "Allah gökleri, gördüğünüz herhangi bir direk olmaksızın yarattı, sizi sarsmasın diye yeryüzüne haşmetli sabit dağlar yerleştirdi ve orada her çeşit canlıyı yaydı. Biz, gökten su indirdik de orada renk, koku, tat bakımından türlü türlü o güzel bitkilerden çift çift yetiştirdik." Allah'ın hikmetiyle bizlere verilen nimetlere bakınız. Allah, Ramazan ayı ile bahar mevsimini bir araya getirerek taçlandırmıştır. Ramazan ayı maneviyat iklimi ile kapımızı çalmış gönlümüze buyurmuştur. Yapmamız gereken bahar mevsimi ile bütünleşerek dergâhımıza gelen Ramazan ayının manevi huzurunu yaşamaktır.



Yunus LAÇİN

Bir Deprem Vurdu Bizi

Deprem, bir gönül kırığıydı mütemadi depreşti içimizde. Kirpiğimizde kırağıydı, gitmedi öyle bekleşti kışımızda. O, öyle bir kıyametti ki, toprak koptu koynumuzdan; kaynar sular döküldü, başlar kıydı boynumuzdan. Ruhumuzun direkleri, hepten çöktü tenimize; dizimizinilmekleri, düşüverdi o demde yanımıza. Deprem dermansız sızıydı, yüzümüzde kırılan faydı. Kederli kader yazımızdı, kırışte kurulu yaydı. Gözlerimize kümelenen, sanki kara buluttu; boğazımıza duran kuru lokma bir umuttu. Deprem güz ağrısıydı zemheride, saplı bir saçak gibiydi o soğukta. Keskin bir bıçak gibi başımızda kar sanrısıydı.

Deprem bir dert beşiğıydi, ayağımızın altı kaynadı, dalgalarla sallandı. Sanki çile ipliğıydi, ipi sardıkça delirdi. Dinmez acı bir çığlıktı, sanki küçük kıyametti. Onmaz yıkıkla ve kırıkla, tanımsız bir felaketti. Acı bir gerçektir, zamansız gelen eceldi. Ağır hasar aldı yürekler, üstümüze çöken melaldi. Deprem zamansız korkuydu, oğul veren endişeydi, sözün bittiğı suskuydu, ölüm yüklü hadiseydi. Kananayan bin bir hikâyeydi, bin bir açık yaraydı. Adsız okunan selâydı, meçhul kefendi, sahihsiz taziye-ydi. S/anki mahşer günüydü, kara gün imtihanıydı, Hatıraların hüznü çökmüştü üstümüze. Toprakta binlerce feveran vardı. Yerle yeksandı mahalimiz, gülmeye yoktu mecalimiz, taşıyordu melalimiz.

6 Şubat 2023, fecir vakti. “Maraş’tan bir haber geldi.”: “Deprem” Kara haber tez duyulur. Bu sefer öyle böyle bir haber değildi Maraş’tan gelen haber. Bir değil binlerce ‘Meyrik’ ölmüştü, bir değil on bir şehrin üstüne karabasan çökmüştü. Keşke deprem olmayaydı, keşke Meyrikler ölmeyeydi. Kadere keder düştü. Elimizden ne gelirdi? Üstat Necip Fazıl, çaresizliğimizi ne güzel özetlemiş yıllar evveli:

“Kader, beyaz kâğıda sütle yazılmış yazı;
Elindeyse beyazdan, gel de sıyrır beyazı.”

Bir deprem vurdu bizi sabaha karşı. 04.17’de takılı kaldı akrep ve yelkovan. Hayat kaydından düştü saat. Zaman zehir zemberek d/oldu o an. Yalnız toprak kaymadı o gece. Hayatlar kayıp gitti; hayaller, hedefler... Karanlık bir günle u/yandık. Tanıdığımız, tanımadığımız her canın acısıyla, deprem bölgesindeki çaresizliği iliklerimize dek hissettik. 7,7’lik sarsıntı sonrası saniyeler içinde binlerce can enkaz altında kaldı. Onlarla birlikte kurulan hayaller, binbir özenle kurulan yuvalar yerle yeksan oldu. Bu sarsıntı sadece on bir il, 13,5 milyonu uykusundan uyandırmadı. Seksen beş milyon, asrın felaketinin sarsıntısını yüreğinde hissetti.

O sabah Türkiye’nin uyandığı en kara, en acı günlerinden biri oldu. Hiçbir şey eskisi gibi değildi... Felaketin boyutu boyumuzu aşmıştı. Yas çadırı kurulmadan 13.24’te 7,6 büyüklüğündeki depremle yeniden sendeledik. Kahramanmaraş merkezli iki büyük deprem tüm Türkiye’yi derinden etkiledi. Deprem on bir ilde büyük yıkıma yol açtı. Elli binden fazla insan yaşamını yitirdi. Binlerce insan yaralandı, uzuvlarını kaybetti. Bütün bunların yanında milyon dolarlık ülke sermayesi, mal varlığı silinmiş oldu. Bir buçuk milyon insan evsiz kaldı. Yaklaşık dört milyon insan yurdunu, yuvasını terk etmek zorunda kaldı.

Bir deprem vurdu bizi sabaha karşı. Gül ağacı-mız, dalımız tarumar oldu, bülbülce feryadımız, v/ahlarımız titretti arşı. Beyaz bir geceydi kara Şubat. Gökten lapa lapa kar ağıyordu. Beydağ’ı duvağını çoktan örtmüştü. Kar beyazı bir duvak Malatya’yı sarıyordu. Anlaşılan özlemişti bu şehri kar. Bıteviye yağıyor, yer yer tipiyle esiyor, gelinlik giydireliyordu sanki bu şehre. Gökten rahmet yağarken yerde yerinden oynadı. Uykuda yakaladı deprem on bir şehri. Durdu tüm saatler, lakin depremler dur durak bilmedi. Dışarıda kar esareti, içeride deprem felaketi... Taşların dili olsa konuşur, derler ya. O gün dağtaş, eşya konuştu. Yerle yeksan oldu her şey. Şehirlerimiz karanlığa gömüldü, her yer enkaz, her taraf moloz yığınına döndü. Deprem sadece evlerimizi, şehirlerimizi harabeye çevirmedi. Yalnız binalar ağır hasarlı değildi. Ruhumuzda derin y/aralar açıldı. Topaç çevirdiğimiz mahallelerimizi, saklambaç oynadığımız sokağımızı, mahalle kahvemizi, yıllarca kapı-pencere yüz yüze baktığımız komşularımızı, akrabalarımızı, arkadaşlarımızı, hatıralarımızı da yaraladı.

Enkaz altında olanlar yaralıyken, üşürken, bizler onlar için duaya durduk. Boğazımız düğüm düğüm oldu, ağızımıza bir lokma koyamadık. Kurtarma çalışmalarına dünyanın dört bir tarafından ekipler koşup geldi. Arama kurtarma çalışmaları günlerce sürdü. Mucizeler üst üste geldi, birkaç günlük bebekler de enkaz altında günlerce soğuğa-açlığa dayandı. Bir cana daha ulaşmak için devlet-millet el birliğiyle enkaz kaldırdık. Yıkım öyle büyüktü ki günler sonra enkazdan çıkarılan yaşlı bir kadın ekiplere şu soruyu sordu: “Dünya var mıymış?”

Enkaz altında kalan ve kurtarma ekiplerinden başörtüsü isteyen başka bir teyzemizin “Hasbiyallahı tevekkeltü Alallah” nidalarındaki inanç ve teslimiyetti o gün bizi güçlü tutan.

Milletçe et tırnak olduk o gün ve sonraki günler. Ateş düştüğü yeri yakmadı sadece. Acımız dünyayı sardı. Yardım kamyonları Hızır oldu, kurtarma ekipleri zamanla, soğukla, artçı depremlerle, uykusuzlukla, yorgunlukla mücadele etti. Teyzeler hac farızası için biriktirdiği parayı çıkardı çıkınından, dayılar ahırlarındaki ineklerini feda ettiler. Hala-lar ameliyat parasını hiç düşünmeden veriverdiler. Topyekûn bir yardımlaşma ve dayanışmayla depremin kırıklarını sardı, yaraları bağladı.

Deprem trajedisi - belki de en iyi - makinelerin kadrajına düşen fotoğraflarla anlatıldı. Kelimelerin kifayetsiz olduğu demde fotoğraflar bu acıyı dile getirdi. Enkaz altında ölen kızının elini bırakmayan babanın tarif edilemez acısı ve çaresizliğinin resmi yüreklerimizi burkan en izli an olarak kaldı hafızalarımızda. Aklımızdan hiç çıkmayacak bir kare de birbirine sarılan kedi ve köpeğin görüntüsüydü. Nasıl da içimiz parçalandı. Korkudan birbirine sarılan hayvanlar, dondurucu havada birbirlerine sarılarak ısınmaya çalıştılar. Hayvanlar bile sen- ben kavgasını bir tarafa bırakıp bu acıyı paylaştılar. Çünkü deprem, o gün hiçbirimizin meşrebini, mezhebini, milletini, dilini ayırt etmedi. O gün yardıma koşan hiç kimse g/ayrılık derdine düşmedi.

“İnsan acı duyabiliyorsa canlıdır. Başkasının acısını duyabiliyorsa insandır.” diyordu

Tolstoy. Çünkü insanın mayasında ıstırap mevcuttur. İstırap gönül dilidir. Depremın ıstırabını milletçe üleşip payımıza düşen yarımızı ödedik. Milyonların tek yürek olduğu kara bir şubatta fedayı kâr bildik. Fedakârlık destanı yazdık o karda kışta. Arama kurtarma görevlisi, madenci, berber, doktor, hemşire, ebe, aşçı, imam, terzi, öğretmen, gazeteci gibi, çeşitli mesleklerden insanlar, kardeşlik ruhuyla memleket ve insan sevgisiyle, merhametin eli, vicdanın sesiyle, sahaya indi o gün. Asrın felaketi, büyüklükleri kadar, yardımlaşma duygusu ile de büyük bir fedakârlık destanını doğurdu. Asrın felaketi, bir anda, asrın dayanışma hareketine dönüştü. İnsanlık tarihinin, en büyük feda/vefa örneklerinden birine şahit olduk o gün. Sevdikleri enkaz altındayken başka canları kurtarmaya koşan, hiç tanımadığı insanlara şifa olmaya çalışan, yürekli insanların destanı yazıldı o gün.

“Allah’ım, hissetmeyen bir kalpten sana sığınıyorum. Güzellikleri fark edemeyen, acı duymayan, merhametsiz, kalpten sana sığınıyorum.” diye dua etmişti peygamberimiz. Çok şükür ki deprem zamanında nice koca yürekli insan çıktı ortaya. Ahır-daki tek ineğini satarak depremzedelere gönderen yaşlı teyzedeki rikkati, merhameti, keremi

unutmadık. Haç paralarını “Türkiye Tek Yürek” kampanyasına veren terziyi unutmadık. Umre parasını depremzedelere bağışlayan yaşlı teyzeleri unutmadık. Aracının iki lastiği patlamasına rağmen yardım malzemelerini bölgeye ulaştıran Konyalı tır şoförünü unutmadık. Afet bölgesine iş makinesi taşıyan, İstanbul’dan Kahramanmaraş’a dokuz saatte giden, “Hiç durmadan, belki bir can daha fazla kurtarıyoruz maksadıyla gittik. Sürat kadranını, devir saatini kapattım.” diyen ‘Pala Dayı’yı da unutmadık. Deprem bölgesine gönüllü giden, çorba kaynatan, su dağıtan, koli taşıyan, çadır kuran, enkaz kaldıran, cenaze yıkayan, defin işlemlerine yardım eden, depremzedelere payanda olan her bir sivil vatandaşı da unutmadık. AFAD görevlilerini, askeri, polisi, sağlık görevlilerimizi, din görevlilerimizi, çadırdaki eğitim veren öğretmenleri unutmadık.

Bu millet tarihin her döneminde birlik ve dayanışma duygularının güçlü, bireycilikten ziyade kolektif bilincin hâkim olduğu, duygusal davranış biçimlerine sahip bir toplumdur. Bireylerin ve sivil toplumun hemen organize olması; elinde avucunda ne varsa mazluma, yoksula, depremzedeye feda etmesi; ortak bir düşünce ve güçlü bir birlik ve beraberlik duygusuyla hareket etmesi, toplumun zor zamanlarda kenetlenmesini sağladı. Yani toprağımız şiddetli depremlerle sarsılırken, bizim birbirimize olan inancımız pekişti. Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için kenetlendik.

“Yargı kesin: Acı duymak ruhun fiyakasıdır.” demişti İsmet Özel. Depremle ruhumuzda üzeri toz tutan yardımlaşma, paylaşma duyguları depreşti. Yedi bölge yedi renk, bir eleğimsağma gibi kuşattı deprem bölgesini. Yediden yetmişe her kesim elini gönlüne attı, hemençesinde ne varsa çıkardı, azığını bölüştü. Yetmiş iki millet tek yürekten seslendi, ‘Can feda, mal feda.’ dedi. Parası olan parasıyla, yüreği olan yüreğiyle indi sahaya. Belediyeler, dernekler, vakıflar, sivil toplum örgütleri yardım olup yağdı adeta deprem bölgeleri için. Askerle çadır kurdu kimi, kimi çorba kazanının başına geçti. Kimi sırt verdi ciğeri yanan babaya, kimi ceketini verdi ateş başında titreyen anaya. Elden ele barınma ve giyinme, beslenme yardımları taşındı. Kepçe operatörleri enkaz kaldırma için bölgeye koştu. Psikologlar psikolojik destek için çadır çadır gezdi. Çocuklara depremi unutturmak için futbol kulüpleri oyuncak seferberliği başlattı. Televizyonlar bağış kampanyasıyla, camiler dualarıyla, kadınlar yemek seferberliğiyle, kermeslerle bir ucundan tuttu memleketin. Hülâsa kimin elinden ne geliyorsa onu esirgemedi.

Suretimizdeki deprem hüznün çöküşüydü. Ruhumuz enkaz altındaydı, kalp kırığıydı devraldığımız terekemiz. Dualarımız hıçkırıklara teslim-di. “İnsanın acısını insan alır.” diyor Şükrü Erbaş. Teselli ve metanet en çok ihtiyaç duyduğumuz şey. Depremde acımızı bastıran, hafifleten en güzel ilaç oldu insanımızın fedakârlığı ve diğerkâmlığı. Minik ellerden kumbaraya koyulan para değildi elbet içimizi ısıtan, küçük bedenlerin büyük kalpleri, rikkat sahibi edalarıydı. Üstümüzü örten battaniyeler değildi, insanın acısını içinde hisseden, sıcak evinde bizimle birlikte üşüyen gönüllerdi. Deprem çadırlarındaki çorba değildi boğazımızdan gecen. Kardeşinin açlığında boğazından lokmalar geçmeyen insanımızın samimiyeti. O gün bizi güçlü tutan bağ aidiyet duygusuydu. Birileri enkazdayken onlar için dua eden anaların duası, çocukların masumiyeti, babaların fedakârlığı, çiftçi, esnaf, köylü, kentli toplumun her kesiminden insanın elinde avucunda ne varsa deprem bölgesi için elfida demesiydi. O gün bizi güçlü kılan yedi bölgenin yediden yetmişe tek vücut olması, deprem sancısını herkesin yürekten hissetmesiydi.

Bu ülkenin insanı diğerkâmdır. Başkalarının dertleriyle hemdert olmak, başkalarının acısını görünce kendi acısını unutup ona koşmak genlerimizde olan bir haslettir. Bu fedakârlık ve diğerkâmlık bu toprakların mayasında var.

Garip-gurebânın, kimsesizlerin, yolda kalmışların, düşkünlerin yanında olmak ibadet hükmündedir. Ayette “Şüphesiz Allah, adaleti, ihسانی, yakınlara bağışta bulunup bakmayı emreder.” hükmüne yer verilmiştir. Bizler yaratılanı yaratandan ötürü seven bir milletiz. Bu nedenle birbirimize Allah için arka çıkarız, Allah için bir araya geliriz. Sevinçlerde hüznülerde Allah içindir bizde.

Bu toprağın çocukları, Hz. Ebubekir’in cömertliği, Yunus’un sevgi dili, Mevlana’nın hoşgörü iklimiyle, Bosna’yı, Karabağ’ı, Filistin’i, Türkistan’ı, Gazze’yi hiçbir zaman yalnız bırakmamıştır. Türkiye, Osmanlı ruhuyla hiçbir ayırım gözetmeksizin dünyanın dört bir yanında meydana gelen doğal felaketler ve çatışmalar nedeniyle zor durumda olan ülkelere yardım etmiştir. İnternette okumuştum ve notlarım arasına almıştım. Küresel İnsanı Yardımlar Raporuna göre, gayri safi milli gelirin insanî yardımlara ayrılan yüzdesiyle Türkiye 2015’ten bu yana “dünyanın en cömert ülkesi” konumundaymış. “Veren el alan elden üstündür.” Çok şükür balık da Halık da biliyor.

Geniş zamanlarında darda kalanlara koşan güzel ülkeme asrın felaketinin dar vaktinde insanlık

yardım olup yağdı. Dünyanın birçok ülkesinden gelen yardımlar Türkiye’nin bu ülkelere yönelik geçmişte gösterdiği samimi dayanışmanın ürünüydü. Bugün Gazze’de bombalar altında inim inim inleyen Gazzeli çocukların sıraya girip harçlıklarını kurulan kumbaraya atarkenki Türkiye sevgisi ve muhabbeti en değerli olanlardan biriydi. Yine uzun süre hafızalarımızda kalacak bir diğer yardım eli ‘can gardaş’larımızdan geldi. Türkiye’nin yardımına dost ve kardeş ülke Azerbaycan ilk başta koştu. Azerbaycan vatandaşı Server Beşirli’nin köy halkından topladığı battaniye ve yorganları eski arabasının üstüne koyarak Türkiye’ye ulaştırma hikâyesi deprem dayanışmasının en samimi sembolü haline geldi. Yazdık kalbimize seni, ‘Server Beşirli’. Bu kalp seni unutmuyor mu?

İçimiz içimize sığmadı, gözyaşlarımız dondu yağın tipide. Ekmeği bölüştük yağın kar altında, derme çatma ateşler başında sabahladık günlerce. Zenginle fakir aynı yemek sırasına girdi. Ne mal ne para fayda vardı o günde. Yakıt olmayınca araçlarımızı oynatamadık yerinden, ekmek bulamayınca para hükmünü yitirdi. Deprem bizi dışarı attı evimizden ve dışarıdaki soğukta başımızı sokacak bir kulübe, bir tandır evi, bir köy evi aradık. İki odalı evlerde birkaç aile bir soba etrafında buluştuk. Bir isli demlik en büyük zenginlik oldu o demlerde. Kuru ekmek bal oldu, sıcak bir çay, çorba lüks oldu.

O gün, Hz Ebubekir gibi yar-i ğar olduk depremzede kardeşlerimize. Ensar-muhacir kardeşliği depremin ardından hızla devreye girdi. On bir ile yetmiş il kucak açtı, depremzedeleri evinde ağırlayan yiğitleri gördük. O Ensarlar, hep bir elden boş evleri donatıp depremzedelerin hizmetine sundular. El birliğiyle gıda ve giyinme yardımlarını depremzedelere ulaştırdılar. Kira parasını ağızlarına bile almadılar. “Evim yuvam olsun.” projesiyle evini devletin ve milletin emrine verdi birçok diğerkâmlık vatandaşı. Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için prensibiyle o gün kârı, zararı düşünmedik. İnancımız, insanlığı-mızı bunu gerektiriyordu. “Komşusu açken tok yatan bizden değildir.” diyordu Resul-i Nebi.

O gün manşetler esrarengiz bir olay diye verse de Hızır’ın birçok yerde görünüp medet kıldığına şahit olduk. Kul sıkışmıştı ve Hızır enkaz altındaki bebeleri annesi gibi yedirip içirdi o gün. Üşümesin diye üstünü örttü. Hızır, Kahramanmaraş’ta yol gösterdi kurtarma çalışmalarına. Depremler sonrası kent merkezinde enkaz çalışmalarına destek veren bir gencin anlattıkları bunun sadece bir örneği. Gencin iddiasına göre, depremin beşinci

gününde Kahramanmaraş merkezde belediye karşısında yıkılan bir binanın enkazında arama kurtarma faaliyeti yürüten ekiplerin yanına gelen bir kadın, çığlıklar atarak “Hareket etmeyin, durun. Benim iki evladım burada, şu duvarın ardında. İkisini kurtarın.” dedi. Bunun üzerine orada bulunan kurtarma ekipleri kadının dediği yerde arama kurtarma çalışması başlattı. Yapılan çalışmalar sonucunda enkazdan iki çocuk canlı bir şekilde çıkarıldı. Enkaz altından çıkarılan çocukları annelerine teslim etmek isteyen ekipler, çığlık atan kadını aradı ama... Evlatlarım burada, diyerek onların bulunmasına yardımcı olan kadın bir anda kaybolmuştu. Arama esnasında bir an olsun oradan ayrılmayan kadının bir anda kaybolması herkesi şaşkına çevirdi. Enkaz altından çıkarılan çocuklar sorguya çekildiğinde, annelerinin dört yıl önce vefat ettiği öğrenildi. Tüyler ürperten olayda büyük şaşkınlık yaşayan ekipler bu manevi hadisenin bir parçası olmanın şerefine nail oldular.

Maraş candı, Hatay handı, Urfa şandı, Adıyaman yamandı, Malatya vatandı. Sazlıktan koparılan kamışlar gibi ney olup inledik. Nice dramlar dinledik. Nice acıya, gözyaşına iştirak ettik. Beyaz gelinliğiyle yakalandı yeşil Malatya. Kara kan bulaştı. Daha bir acı geldi, içimize oturdu “Etek sarı, sen etekten sarısan / Kurban olam Beydağ’ının karısan.” türküsü.

Bir yanımız gurbetti bir yanımız deprem. Bir yanımız çaresizlikti bir yanımız tipi. Deprem ve kar esareti yolları çıkılmaz bir labirente çevirmişti. Bir arafı iliklerimizde kadar yaşadık, sevdiklerimizi, enkaz altında bırakmadık, ayağımız varmadı bırakıp gitmelere. “İnsan yaşadığı yere benzer / O yerin suyuna, o yerin toprağına benzer.” diyordu Edip Cansever. Bizi zor günlerde birleştiren aidiyet ve mensubiyet harcıydı. Ordu-millet bilincini tarihin sayfalarına nakşeden bir millettik. Felaketlerden ne destanlar yazdık biz. Demir dağları erittik, gemileri karadan yürüttük. Yoksulluk ve yoksunluktan bir Çanakkale destanı yazdık. Çünkü bizler et tırnak aynı bedenden can gibiydik. Komşusu açken tok yatamayan bir milletin çocuklarıydık. Dara düşene Hızır gibi yetişen bir milletiz. Erzurum’da kar yağsa, Urfa’da üşüdük, Edirne’yi sel alsın, Erciyes’e yürüdük.

Bir susku çöktü üstümüze. Dil sustu, kalem konuştu. Acımızı dağlara yazdık. Duvarlara taştı memlekete olan aidiyet duygularımız:

“Bekle bizi Adıyaman.”,

“Elbet bir gün buluşacağız Maraş.”

“Umudunu yitirme, geri döneceğiz Hatay”,

“Bizi hasret saracak, bulutlar ağlayacak Malatya. “ sloganlarını sağlam kalan duvarlara kazıdık. İki bayram geçirdik depremden sonra, buruhtuk. Teselli ettik birbirimizi, gidenlerimizin arkasından. “Zaman geçer, kabuk bağlar; sızı diner, yara sağılır.” dese de şair dinmedi acımız, acıyor hâlâ sol yanımız.

İnsanın aklına gelmeyen başına geldi o gece. Deprem iki hece, 04. 17’de sadece ‘dep...’ demiş meğerse. Maalesef ilk depremin mahşeri izdihamı devam ederken ikinci hece ‘rem’ iyle ikinci defa salladı ve koparıp aldı alacağını. Yaşadığımız deprem felaketini bir daha Rabb’im göstermesin. Bundan sonrası için alacağımız dersler veya tedbirlerle yıkımları ve can kayıplarını en aza indiremeyeceğiz. Deprem gerçeğini görmezden gelmeden, yasaların, yönetmeliklerin emirlerini, bilim insanlarının kanıta dayalı uyarılarını dikkate alarak ortak akılla şehirlerimizi yenileyebiliriz. “Deprem öldürmez, bina öldürür.” gerçeğini kulaklarımıza küpe ederek atacağımız adımlarla deprem ülkesi olduğumuz gerçeğini unutmamalıyız.

“Cihan-ârâ cihan içindedir, arayı bilmezler,

Ol mâhiler ki derya içredir, deryayı bilmezler.” demişti şair. Kaybettikten sonra birçok şeyin değerini anladık. Şatafat içinde yaşadığımızı fark ettik yoksunluk deminde. “Değerini bilmek gerekir aşkın.” diyor ya şarkıda... Aşkın, insanın, annenin, babanın, çocuğun, emanet edilen canın kıymetiharbiyesini bilip öyle yaşamalıyız artık. Ne diyordu şiiir:

“Makamımız kuş misali / Daldan dala konabilir
İnsanoğlu yok misali / Bir gün olur ölebilir.

Dağlar taşlar kül misali / Bir gün olur tozabilir
İnsanoğlu gül misali / Bir gün olur solabilir.”

Hülasa, deprem ansızın bizi vurdu, yalnız toprağı değil, ruhlarımızı da savurdu. Ardında bıraktığı acılar bir ülkeyi yaktı kavurdu. Şehirlerimiz, evlerimiz oldu birer virane, çöktü ruhlarımıza keder, elem ve gece. Her tarafımız feryat ve figan d/oldu. Dağ, taş sularını döktü, halimize ç/ağladı. Kalbimiz alev alev yandı da yandı. Göçük altında kalan c/anlar yürek ağladı. İçimizde fırtınalar koptu, göklere ulaştı.

Deprem, kaderdi, inandık, teslim olduk, yarımızı ödedik. Âmennâ ve Saddaknâ. Hamuş.

Hissiyatımıza, yarımıza, acımıza Âşık Sümmani’yi tercüman bırakarak bir vaveyla bırakıyorum okura:

“Sarsıldı dereler, söküldü bağlar,
Her taraf boğuldu toza dumana”
Bu gama müşterek ölümler, sağlar,
Görenler ah edip yürekten ağlar.”

Ayşe ARSLAN

Yitik

zor, susturmak sessiz ıglıklarını kalbimin
gel bir de bana sor řu dağlar titriyor

arşa değdi gözyařlarım görmez misin?
dökülüyor avularım bulutlar
kayboldum sislerde bilmez misin?

koştukça yittim her köşe başı aynı
kaybettim en güzel anılarımı

zehir zemberek cmler yer etti kendine
bođuluyor ruhum nişyan çukurunda

kurudu gl dikenini batıyor hâlâ dilime
sustum bir ömürlük sanma ki artık konuřurum
kz eyledi beni kelimeler

benden beni azar azar aldın da
kalmadı benden bir ben geriye
neyleyim aradım da bulamadım bir beni

attın beni sevgisizlik çölüne
dursam da ateş yrsem de
en sonu ölüm güzelim
kalsam da gitsem de

naftalin kokusu kaldı hatırımda
bir de o son glřn
o da gider az kaldı hatırımdan
kayboldum güzel anılarda
karanlıklar kaldı yüreğime

Sır

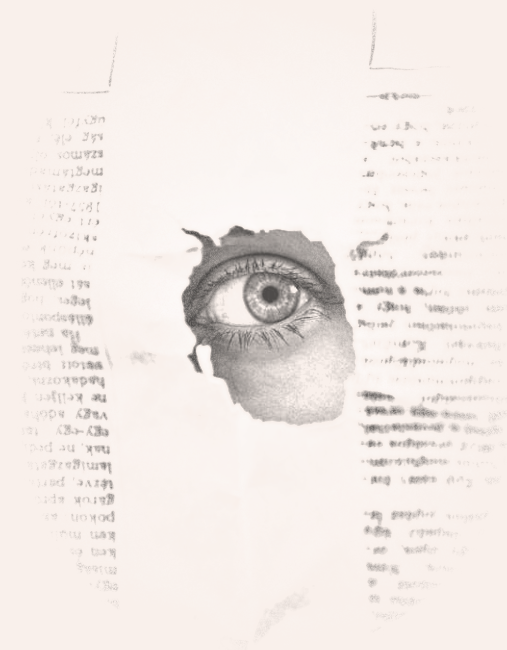
Ayşe ARIKAN

saklıdır sinemde bin bir esrar,
dil söylese, hâl edemez izhar.
aşk ateşiyle yanar can ü dilden,
gör ki pervane düşerken nezar.

sır ehline sır olur ahvâlimiz,
ârif anlar, cahile hep meçhûlüz.
bir kelâm ki dudaktan süzülse,
gönül mahrem, sözdeyse bî-hüsûlüz.

ey dost, sırrı sakla sinende hâmûş,
çünkü her cânâna olmaz memnûş.
bir nefeslik sırta ermez âvâre,
ârif ol, her lisan olmaz ma'kûş.

zerreye âşinâdır şems-i hakîkat,
kimine hicran, kimine vuslat.
sır perdedir, perdeyi kaldırmadan,
sanma ki anlar her bî-sââdet.



Serap DOĞAN

Kalabalık Şehirlerin
Yalnız İnsanı

Bugün de yaşıyorum. Saat şu an beş civarlarında. Benim gibi düşünmeyi ve yazmayı takıntı haline getirmeyen insanların uyuduğu saatler. Gece bitti bitecek... Deliksiz bir uyku çekmeyi uzun zaman oldu. Gözaltılarım bana ihanet ediyor. Aslında günümüz şartlarında oraları dışarıdan görünmesini istediğim şekle getirebilirim. Biraz makyaj, süsleme sanatı, bir ayna... Olabildiğince güzel olmak için kendimi yormama gerek yok. Kozmetik sektörü gelişti...

Sorunum ne, ben de bilmiyorum. Hiçbir şey yapmak istemiyorum. Uykusuzluktan ölsem de uyuyamıyorum. Günlerdir eski resimleri arıyorum. Geçen gün dolabımın üst rafında uzun zamandır görmediğim resimler buldum. Sanırım babamın çocukluğuna aittiler. Birkaç ayçiçeği ve çıplak ayaklı, üstü başı kirlenmiş bir çocuk. Fotoğraf makinesine bakıyor, gözlerini kısmış bir şekilde. Güneş gözlerini alıyor olmalı. Sonraki fotoğrafta ise halam ve babam vardı. Birbirlerine sarılmışlar. Hareket ederlerken çekildiği için bulanık bir fotoğraftı. Aynı fotoğraftan beş ya da altı defa çıkartılmıştı. Fotoğrafların analog çekilip bastırıldığı zamana ait fotoğraflara bakmayı seviyorum. Belki bana çocukluğumu hatırlattıkları için... Bir çeşit sobalı ev romantizmi diyebiliriz buna da.

Büyükşehirde yaşıyorum. Adındaki harf kalabalığı içindeki insan kalabalığı ile yarışan cinsten. Bunu öğrenmem uzun zaman almadı. Büyük bir hevesle geldiğim ve hayallerimi caddelerinde gezdirdiğim o süslü şehir kısa bir sürede şekil değiştirdi. Hayallerimi süsleyen o şey kâbuslarım oldu. Küçüklüğümden beri mutluluğu uzaklarda arayanlardı. Şehirde doğdum, şehirde büyüdüm. Bazen tatillerde köye giderdik. Ben orayı çok sevdim. Hayal meyal hatırlayabiliyorum orayı. Şimdi gitsem aynı yere hiçbir yeri tanıyamam. Sebep? Her yer aynıdır büyük ihtimalle. Belki de hâlâ suları kesiliyordur yazın. Orada dolaşmayı sevdim. Arabamız vardı, o döneme göre gayet iyiydi maddi durumumuz. Babam tek çocuktu. Geçmişte kayıpları olmuştu ailemizin, babaannem babamı da kaybetmekten korkardı hep. Dedemle babaannemin

yanında büyüdük biz. Kocaman bir aile idik. Köye gidince akrabalar bizi hiç yalnız bırakmazdı. Orada komşu diye bir şey yoktu, herkes birbirinin akrabası idi. Birkaç defa kışın yemek için mantı sıklıydık. Kimseyi yardıma çağırmaştık, sırf yoldan geçerken uğrayan kadınlarla beraber yirmi kişiydik. O gün mantı bir buçuk saat içinde bitmişti. Dedemde kalp hastalığı çıktığında da yine köydeki akrabalarla ev dolup taşmıştı. Şu an orada kim yaşıyor? Hiçbir fikrim yok ama ben köye giderken dakikaları sayar, dönerken de başımı cama yaslayıp ağlardım.

Neden mi orada değilim? Ben de bilmiyorum. Büyükşehir, büyük hayaller demiştim. O zamanlar annemler birkaç defa evime gelmişti. Hep istemişlerdi yanımda yaşamayı. Annemle babam pek anlaşamazlar. Önce babamda bir sürü hastalık çıktı. En net hatırladığım şey kanser tanısıydı. Babamı hayatta tutmaya hepimiz çalıştık. O erkenden gitti. Peşinden de annem. Ben de bir daha dönmedim. Sırayla hepsi gitti. Tüm köy, beni bıraktı. Çocukken köyü çok sevdim. Eğitimim, hayatım için uzaklara gittim. Kimsen yok, dediler. Biliyorum, dedim. Nerede kalacaksın, dediler. Bilmiyorum, dedim. Her şeye rağmen inatla geldim buraya. Küçükken evdekilerle kavga edince bağlara yakın bahçeye giderdim. Salıncak kurmuştu dedem. Sinirden ağlar "Gideceğim, herkesi geride bırakacağım, yalnız yaşayacağım..." derdim. Ben sözümü tutamadım. Yalnız kaldım, gittim ama kimseyi bırakamadım. Herkes birer birer beni bıraktı. Hepsi benden birer parça alıp gitti. Geride soğuk bir beden kaldı. Şu an üzerime ne kadar battaniye örtseniz de ısınamıyorum. Ben köydeki sarımsaklı mantıdan yiyip sobaya parmaklarımı uzatmak istiyorum.

İlk yıllar hevesliydim. Çalışmak, kendi hayatımı kurmak istiyordum. Kendimi toparlayınca çalışma şartlarını beğenmeyip çıktım. Daha iyi bir yerde çalışıyorum. Eskisi kadar hevesli miyim? Hayır. Sadece görevlerini yerine getiren bir çalışanı. Fazlası yok. Fazlası bende de yok. Bir insanın ölmek istemesi çok normal gelir kulağa.

Herkes “Ölmek istiyorum.” der. Ben de dedim. Bana kızan, beni engellemeye çalışan kimse olmadı. Gerçekten yalnız kaldım. Telefon edecek kimsem yok. Yanımda olan kimse yok. Eskiden “Her gün misafir geliyor, bıktım...” isyanlarım vardı. Evde zaten yedi kişiydik. Kalabalık aile bana normal gelirdi. Benim kalabalık sınırim en az otuz kişiydi. Annemin “Akşam yemeğinde ne yapsam?” derdi vardı. Bana da hep tatlıyı yaptırırdı. Eğer tatlı yoksa pilav yapmak her zaman benim görevimdi. Akşam çay içerdik. Sırf evdeki kalabalık nüfus için on litrelik çaydanlık almıştık. Şimdi evimde çaydanlığım var. İki tane: Biri benim için küçük, diğeri de misafir gelirse diye normal bir çaydanlık.

Resimlere bakıyorum. Kimin olduğu fark etmez. O resimlerde bir sıcaklık var. Benim gibi soğuk değil o resimler. Samimiyet var, merak var, mutluluk var. Bu şehirde kimse yok. Hiçbiri yaşamıyor. Hayatları rutine binmiş bir şekilde, hiçbir duygu karışmıyor. Kimse kimseyle mecbur kalmadığı zaman konuşmuyor bile. Başta hepsine özensem de şu an canım yanıyor. Ben burada yaşamaya mahkûm ettim kendimi. Samimiyeti sevmediğimi zannedtim. Ben samimiyeti seviyormuşum. Burada herkes sinirli. Bir ev ve araba için çabılıyor insanlar. “Bugün nasılsın, ev ahalisinden ne haber?” gibi basit sorular burada sorulmaz. Burada konuşulan tek konu “kâr”, soruları ise “Ne kadara geldi, Kaça gidiyor?” Ama kimsenin dilinden düşürmediği bir de “Benim kârım ne?” sorusu var. Bunları gördükçe eskiden hiçbir amaç güdülmeden sırf “Darılıp gücenmece olmasın...” diye bizim diğerleri için, diğerlerinin de bizim için bir çırpınışı gözlerimin önüne geliyor. Bir eksiğimiz olmadığını bile bile sırf emin olmak için “Bir isteğin, ihtiyacın var mı?” diye soranlar... Burada öyle sorular yok. Burada merhem olacak soru yok.

Yalnızsın. Koskoca şehir, milyon milyon insan var. Upuzun binalar, hızlı ve lüks arabalar. Yalnızsın... Burada duygulara yer yok. Duygularını kullanmak istersen de duyguların yok. Zaman öyle bir geçiyor ki şehirde-belki de o fabrikadan çıkan kara dumanları solumaktadır- duygularınız hasta oluyor. Öyle bir hastalık ki sizi duygularınızdan arındırıyor. Nefes alamadığınızı hissediyorsunuz. Biraz mutlu olmak için maddelere başvuruyorsunuz. Birkaç dakika uçuyorsunuz ama şehirde olduğunuzu unutmamalısınız. Mutlu olamazsınız çünkü buraya gelmek için duygularınızı bedel olarak verdiniz şehre.

Renklerin renksiz olduğunu, her şeyin hiçbir şey olduğunu öğrendim. Mutfağında her şey var, canım ne istiyorsa onu yiyorum, isterse tabi. Oysa o çok istediğim köyde hiçbir şey yoktu. Köyde yapılan ekmek ve tereyağı. Acıkınca dünyanın en güzel ikilisiydi. Mutfağında her şey var ama hiçbir şey yok.

Benim isyanım kendi içimde. Zaten kimsenin duyduğu yok, duyan olsa da anlayacağını sanmıyorum. Bazen bu soğuk binalar ve sesli olmasına rağmen benim için gece sessizleşen bu şehir duyar çığlıklarımı. Sessizce ağlarım ben. Belki bir gün dairemin kapısı açılacak ve içeri küçüklüğüm girecek. Elimden tutacak, beni rüyalarımın götürcek. Zamanı durdurmaya gücü yetecek. Herkes yine bir arada olacak, sobanın üstündeki portakal kabuğundan yayılan kokunun doldurduğu o sıcak odada...

Ben eski fotoğraflara bakmayı seviyorum...

Gülçin Yağmur AKBULUT

Çınar

Vazgeçtim kapı ziline çalınmasını beklemekten. Vazgeçtim. Pencere arkasından kıyısız yolları gözetlemekten. Kızgınlım, öfkeliyim ve de kırgınım... Beklettiğim Yağmur'a, Yağmur'un kavuşmasını erteletmekten.

Küçük bir kız çocuğuyken benimle saklambaç oynayacak birilerini beklerdim sokak başlarında. Ayşenur'u beklerdim. Aysima'yı beklerdim. Sağ kolum yoktu benim, ama sol kolumla da gözlerimi kapatabilirdim. Saklambaç oynamadılar benimle.

Benim olmayan sabahlarda hiç görmediğim babamı bekledim yıllarca. Güneşli bir sabah vakti geleceğini söyleyen annemin sözüne itibarla. Kırılmak beklemekten iyidir oysa. Söylemeliydi bana hamileyken babamın evlendiğini bir başka kadınla annem.

Bir akrabam olmalıydı bir yerlerde bir akrabam. Dayı, amca ya da hala, teyze... Yarın, değilse o bir gün... Elbet çıkıp geleceklerdi günün birinde. Abalı Yağmur mahlasına inatla tutup elimden okula götürcekti soydaşım sevecenlikle.

Süpermen çıkıp gelecek diye beklerdim efsanevi çizgi roman dünyasının akvaryumundan. Akan damamızı onaracak, yiyeceklerle dolduracaktı buzdolabımızı, aç ve naçar uyumayalım diye. Çok severdi annem nar kırmızısını. Kırmızı bir elbise bir de kırmızı pabuçlar alacaktı çizgi kahraman, anneme hediye edebilmem için anneler gününde. Protez kol da taktırır mıydın Abalı Yağmur mahlasından kurtulabilmem için Süpermen.

Tren yolu geçerci okul ile ev arasından. İyimserce oturur beklerdim, okul çıkışlarında. Kaşını, gözünü seçemezdim. Boyunu posunu tanımazdım. Adının umut olduğunu bilirdim yalnızca bekleneenin. Kalmak sabır isterdi. O gelmezdi, ben gitmez, beklerdim dayançlı bir şekilde.

Platonik bir aşkımdı lise çağlarında. Aşk dediysem... Yüreğten ve safça. Hani aşk masumiyetin simgesidir ya... Umursamayıp yarımılığı, kalben beni seveceği günü bekledim ümitlice. Aşk güzelde barınmış meğerse. Sınıfın en afili kıızıyla el ele gördüğümde anladım sevdiğimi; kahırlıca.

Gerçek bir dost bekledim yaşamımcı. Ağlayınca kederlenen; sevinince, bahtiyar... Sanırdım ki dost ihanet etmez. Severse varlığıyla yokluğuyla... Menfaatler bitene kadarmış ahbablık. Omuzdaşım zor günümde sırtını dönüp gidince anladım.

Ölünce annemi bekledim günlerce. Anneler ölmez ki demişti öğretmenim. Kara yazgılı abamdan başka hiç kimse olmadı ömrümce yamacımda. İyi günde, kötü günde. Koşulsuzca, karşılıksızca... Eksikliğimi yüzüme vurmadan merhametlice. Yokluğunun boyası beyazla siyahın tam ortasında. Madem dönmeyecektin, beni de yanında götürseydin ya anne.

Uzun uzun bakardım pencereden geceleri.

Dili olsa da konuşsa Yetiştirme Yurdunun ranzaları. Aklımda, evlat hasreti çeken bir ailenin, Yağmur'u gönülden sevip kabullenme ihtimali. Tamamlanmamış olduğumu unutmuş olmam ise hayallerimi hesapsızca yağmalayan realite bir yanılma payı...

Pilot olamadım. Hayalimdi. Noksanlığım bariyerimdi. Çocukları şefkatle sarmalayan özverili bir anaokulu öğretmeniyim şimdi. Sevmeyi öğretiyorum evlatlarıma. Menfaatsizce sevmeyi. Gönül gözüyle sevmeyi... Sahip oldukları hayat çıkınında kötülük yerine iyilik; hasetlik yerine hasenat biriktirmelerini.

Dünyanın güneşe olan tutkusu kadar bekledim meçhul neferi. Çoğu kez açık bıraktım soluk pence-remi. Anahtar ise her vakit kilidin üzerinde hazır vaziyette idi. Bir gün çıkıp gelecek, bütün kusurlarımla bağrına basacaktı o. Parlak bir deniz kabuğu gibi sarmalayacaktı Yağmur'un çorak yüreğini.

Bir umudun ipine tutundum, melodikamda dil-siz bir türkü. Olmadığım yerlerde aradım, çizdiğim portrenin ayak izlerini. Akrebe dokundum yelkovanla inatlaştım. Usumda, çağırdığım ulu çınarın ömrümü sarmalama ihtimali. Bu yüzden azaltarak uyudum, uzun koşu uykuları. Binlerce duvar yükselse de kâbuslarımda aşip gelecekti hisarları düşlerimdeki dolunay sevgili.

Artık beklemiyorum çınarın dallarını. Anlamı yürekli, anlamı masum, anlamı küçücük bir kız çocuğu. Otuz iki yıllık derin uykudan bir çırpıda Yağmur'u uyandırdı. İyi ki dersimiz resim yapma etkinliği idi. İyi ki çocuklarından mutluluğun resmini çizmelerini istedi bu aymaz Anaokulu öğretmeni.

Sırma saçlı, badem gözlü, bir çocuğun kendi kollarını kendine doladığı bir bediz. Beş yaşındaki kız çocuğunun, otuz iki yaşındaki bayanın gafletten ayılma sebebiyeti. Resmin ne anlattığını soran öğretmenine verdiği "Mutluluk kendini sevmektir öğretmenim." cevabı, yolcusu olduğu yolun tersi istikametinde yürüdüğünü anlattı Yağmur öğretmene.

"İnsanlar çok kere burnunun üzerindeki gözlüğü arayan dalgınlar gibi, mutluluklarını arayıp dururlarmış." Doğumda annesini, iki yaşında babasını kaybedip babaannesi tarafından büyütülen Damla, uzun bir ömrü yana yakıla heba ettiğimi ne de güzel anlatıvermişti hücrelerime. Beklediği kendisiymiş meğerse Yağmur'un, kilitlenip kaldığı savunmasız boşluklarda. "Beni bana verdiğin için teşekkürler küçük Damla.

Vazgeçtim. Kapı ziline çalınmasını beklemekten. Vazgeçtim. Pencere arkasından kıyısız yolları gözetlemekten. Kızgınlım, öfkeliyim ve de kırgınım... Beklettiğim Yağmur'a, Yağmur'un kavuşmasını erteletmekten.

Yok Artık

Haşim KALENDER

Hani kerpiçtendi, birkaç odalı
Evimiz vardı ya o ev yok artık!
Analı babalı göçmen sobalı
Evimiz vardı ya o ev yok artık!

Ahır samanlığa ulalı eve
Keklikler gelirdi, giderdik ava.
Koyunlu kuzulu sıcak bir yuva
Evimiz vardı ya o ev yok artık!

Kardeşler, bacılar tek tek gittiler.
Ev kurdular, terki diyar ettiler.
Göçenler ki emeline yettiler,
Evimiz vardı ya o ev yok artık!

Loğ ve loğdan mertek toprakta kalmış,
Havşenin duvarı başka hal almış,
Hurman konuşurdu, bir haller olmuş;
Evimiz vardı ya o ev yok artık!

Yaz ayları dam başında yatardık,
Yıldızlara bakar, dilek tutardık.
Yağmur yağsa kara yasa batardık,
Evimiz vardı ya o ev yok artık!

Çatı koydurmuştum akmasın diye,
Yaz kış seyir için giderdim köye,
Bakar, el sallardı yüz metre çaya;
Evimiz vardı ya o ev yok artık!

Acı tatlı ne anılar var idi,
Gülücükler yalan ahu zar idi,
Sefalet, dost, açlık dersin yar idi;
Evimiz vardı ya o ev yok artık!

Lambanın isinde mertek kapkara,
Anam çektiklerin bağrında yara,
Sırt sırta verirdik düşünce dara
Evimiz vardı ya o ev yok artık!

Bir hışım geldi ki deprem dediler,
Yağlı beğenmezler yavan yediler,
Mekân kurmuşlardı kuşlar kediler;
Evimiz vardı ya o ev yok artık!

Seyrederim gözlerimden yaş iner,
Babam derim, esen rüzgâr da diner.
Hayallerim dağın ardına tüner
Evimiz vardı ya o ev yok artık!

Kalender olmuştum acıya gama,
Tuman parça parça, ışık kırk yama.
Çocukluğum gelir, sığmam odama;
Evimiz vardı ya o ev yok artık!



Vedat ÜNAL

Bir Yanım

Deli miyim divane mi muhâldır,
Bir yanım mutludur, zarda bir yanım.
Gülerim, ağlarım, bilmem ne hâldır.
Tutuşur ciğerim, harda bir yanım.

Yılgı taylar koşturur bir yanımda,
Dereler ırmaklar çağlar kanımda,
Mesafeler kısalırken önümde
Pürmelâl halime perde bir yanım.

Bazen parçasıyım yokluğun, hiçin
Bazen dünyadaki en ağır suçun.
Bazen düşünürken halini açın
Bazen kayıtsızdır derde bir yanım.

Sevgiye, dostluğa kucak açarken
İnsanlık için ben benden geçerken
Kul hakkından köşe bucak kaçarken
Vebalde ellerim kirde bir yanım.

Yorulдум belki de her şey ondandır,
Ruh halim bir garip uzun zamandır,
Gönül dağı yine sistir, dumandır;
Hakikat ortada, sırda bir yanım.

Gelecek Gerçek Çağ Üstüne

Adil BAŞOĞUL

gecenin gözünün rengini bir ben görürüm
bir dağın kalp atışını bir ben duyarım
bir denizin hıçkırıklarını bir ben anlarım

dünyanın içindeki ateşi bilirim
güneşin tözünden gelirim
evrene akan sürecim

atomun ateşiyim
molekülün suyuyum
kalıtımın geniyim

binbir gece masalları gibiyim
kırk haramiler'im
ali baba'yım
sinbad'im

bana deniz masalları anlatın
bana korsan maceraları anlatın

gerçek nedir
siz kimsiniz kuzum

siz kimseniz gerçek de odur
siz yüzünüzü suya dönün
yüzünüzü hayata

ben kuş dili bilirim
şiir dili
karınca dili bilirim

konusurum çiçek ile
kurt ile
böcek ile

ben duyarım
dünyanın dönen uğuldayan sesini
ben duyarım
kainatın kör karanlık nefesini

ben bilirim
denizler altında yirmi bin fersah
inci tanesi güzelliğini

bir elmasın oluşumunu
basıncı ve zamanı
ben bilirim

hayat kısa
mevzuları uzatmıyorum
kuşları değil uçmayı kovalıyorum

gül ağacında doğarım
dar ağacını boylarım

günümüzden gelen çağı görürüm
sıradanlar anlamazlar suçlarlar beni
ben sıradan olamam ki

gecenin gözünün rengini bilirim
gerçek gelecek çağı söylerim...

Hakan İLHAN

Âdem Koş'ması

aşk üzere oldu ezelden beri
bir ana bir baba, eşten ibaret.
aslı topraktandır, üstünde deri
iki kol bir gövde, baştan ibaret.

kafeste müebbet, esrarlı aklı,
çilesiz vuslata gönlü yasaklı,
sağalmaz yarası, içinde saklı,
yüzünün güleci, dıştan ibaret.

ömrüne sığdırdı bin türlü rengi,
zerrede seyretti görklü ahengi,
uykuyla biterdi hayatla cengi,
kursakta hevesi düştan ibaret.

atla it izini soktu işine,
gündüz dolunayı taktı dişine,
önünde gölgesi düştü peşine,
ruhunun şulesi loştan ibaret.

bağ bahçe dolaşır, bahçıvan değil,
saatle cenk eder, yelkovan değil,
meydan okur ama pehlivan değil,
hayatla güreşi tuştan ibaret.

dilinde zemheri ah-u amanı,
başına yağdırdı karla boranı,
akrebin sırtında yorgun zamanı,
bir bahar bir de güz, kıştan ibaret.

karınca yükünü sırtına vurdu,
ekini harmanda yaktı kavurdu,
bir kırık çanaktı, sattı savurdu;
düşe kalka ömrü koştan ibaret.

yırtık heybesine cefa doldurdu,
bazen çiçek açtı bazen soldurdu,
yıllarca kendini arayıp durdu,
gördü ki bu dünya boştan ibaret.

Unutulmaz Sözcükler

Lütfi BİLİR

sözcükler bilirim unutulmaz
rüzgarın yaprağa fısıldadığı
yaprağın toprağa.
uzaktan görüp birbirini
ilk buluşan sevgilinin dediği gibi
“saçlarından tanıdım seni.”

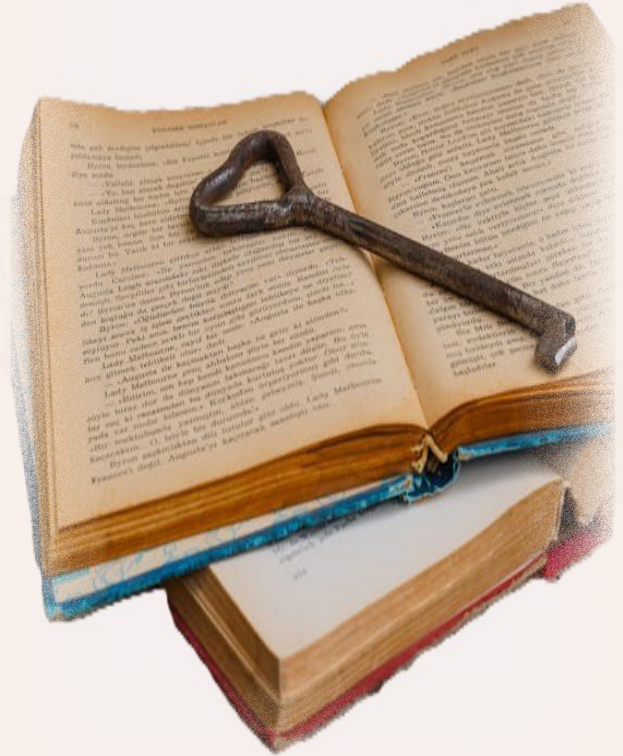
sözcükler bilirim unutulmaz
namlunun kurşuna söylediği
kurşunun, taptaze tenlere.
kurşun yağmuru altında
sürünerek yanına gelen arkadaşına
ölümcül vurulmuşun son sözü
“biliyordum geleceğini.”

sözcükler bilirim unutulmaz
çaresiz kulun allah’a söylediği.
haksız bulunmuş haklı her davasında
çekmiş cezayı, mahpusu, zulmü
sonra da açarak ellerini havaya
“iyi ki yaratmışsın ölümü.”

sözcükler bilirim unutulmaz
aç çocuğun annesine söylediği.
yılgin gözlerinde yığınla sinek
açlıktan karnı yapışmış sırtına
ağzından dökülen fersiz kelimelerle
sorar çocuk annesine
“cennette hiç bitmezmiş ekmek
değil mi anne?”

sözcükler bilirim unutulmaz
bir kalbin söylediği diğerine.
yıllar yılı bekledikten sonra
kavuştuğu ruh ikizine
“sen hangi iyiliğimin ödülü isen
bilip devam etmek isterim ona, ne ise.”

sözcükler bilirim unutulmaz
atlastan bir halı gibi
serer hayatı, ayaklarının altına.
huzurunda tüm yakınlarının
-ve de yaradan’ın-
içer andını bir yudumda
“yoklukta ve varlıkta
hastalıkta ve sağlıkta.”



Akif NECİPSOY

Toprağa Düşen Şiir

Halen Sosyal Bilgiler öğretmeni olarak Bafra'da eğitim hayatına devam eden Recep Şen, edebiyata gönül vermiş, bu konudaki heyecanını kaybetmemiş isimlerden. Edebiyat dünyasının nabzını tutan, bazısı basılı bazısı ise e-dergi formatında belki yüzlerce dergi bulunmakta. Bu kadar geniş bir yelpazede kendi zengin şiir dünyasını, tutkusunu özgürce yansıtabilmek ve aynı zamanda birçok değerli kalem sahiplerini bir arada toplamakla birlikte ayrıca bu sahada tanınırlığı ve edebi çevresi fazla olmadığı için bu sahada önde gelen dergilerde kendini ifade etme imkanı bulamayan yetenekli kalemlere fırsat sunabilmek adına dergi faaliyetlerinin hep içinde olan şair, öncesinde Bafra Milli Eğitim Müdürlüğü bünyesinde çıkarılan Maarifhane Kültür Edebiyat Şehir dergisinde editörlük ve yayın kurulu üyeliği yaptıktan sonra Ocak 2021 yılında aynı hisleri ve heyecanı taşıdığını düşündüğü arkadaşlarıyla e-dergi şeklinde 2 ayda bir yayımlanan Gergef Edebiyat dergisini çıkarmaya başladı ve halen de ekibinde kısmi değişiklikler olsa da kendisi genel yayın yönetmeni olarak bu güzide dergiyi çıkarmaya devam etmekte.

Şiirlerde Bul Beni adıyla 2018 yayımlanan ilk şiir kitabından sonra 2020 yılında Bir Tutam Huzur adlı deneme niteliğindeki eserle okuyucunun karşısına çıkan şair/yazarın üçüncü kitabı yine şiir türünde. 2023 yılında Çıra Kültür yayınlarından çıkan Şiir Düştü Toprağa adlı 112 sayfalık eser, içerisinde toplam 77 adet şiir barındırıyor.

Şair, şiirlerini genelde hece ölçüsüyle yazmakla birlikte az sayıda da olsa serbest vezinli şiirler ile hece olmakla birlikte uyak ve birim kaygısı gütmeyen modern çizgiye dahil edilebilecek şiirlere de rastlıyoruz kitabın sayfalarını çevirdikçe. Hece ölçüsü olarak genelde 14 lü hece kullanılsa da 11 li kullanıma ve daha az olarak 8 li hece ölçüsü kullanımına da rastlıyoruz. Hangi vezinle olursa olsun şair, kapalı diye tabir edilen ve bir anlam yüklenmesi güç olan ve bu yönüyle “modern” kabul edilen şiir tarzı yerine daha anlaşılabilir, anlamlandırılabilirlikle birlikte her okuyucu için farklı mana kapıları da açabilen şiirleri tercih etmiş gözüküyor ve bunu yaparken yeterli dozda imgesel anlatım tekniğini de kullanmış. Esasen ben bu “modern” tabirini pek adaletli bulmuyorum zira mefhumu

muhalifinden diğer şiirlerin “çağ dışı” olduğu algısını oluşturmakta ve bunun bir haksızlık olduğunu düşünüyorum ama tabi bu ayrı bir tartışma ve yazı konusu olmakla bu şekilde bir cümle ile yetinerek bu faslı geçmek en doğrusu.

Şairin ruh dünyasında olan sufi eğilimlerin şiirlerine de yansıdığı, özellikle birçok şiirde adını andığı Yunus'un gönül dünyasına girmeye çalıştığı gözlemleniyor.

Şiirin şimdiye kadar birçok tanımı yapılmıştır ve takdir olunur ki hepsi subjektif olup kamil bir tanım olduğu iddia olunamaz. Bu yönüyle herkesin kendine göre bir şiir tanımı vardır elbet. Şiir, bir şairin dünyayı ve içinde meydana gelen olayları gönül ve hayal dünyasında algılama biçiminin, belli kalıplar, terkipler, edebi sanatlar kullanılarak yazıya aktarılması olarak da tanımlanabilir. Şiir yazmaya başlamakla adeta iflah olmaz bir hastalığa düşer olur şair. Zaman zaman geçirdiği kırılganlık dönemlerinde artık bırakmak, uzaklaşmak istese de beyninde, zihninde, kalbinde mısralar uçuşur durur ve öyle zaman gelir ki artık son nefesine kadar bu hastalıktan kurtulamayacağını anlayarak kabullenir bu durumu.

Recep Şen; aklının, kalbinin, zihninin her an şiirle yoğrulduğunu düşündüğüm şairlerden. Bu, şiirlerindeki konu yelpazesinin genişliğinden anlaşılmakta. Yeri geldiğinde cami avlusundaki çınara, tren raylarına, bir söğüde, dağa, ovaya, geçmişe, geleceğe, sevgiye, aşka, dostluğa, bir serçeye, rüzgarlara, güle, bülbüle, mor menekşeye, karanfil kokusuna vs. şiir objesi olarak bakıp ustalıklı şiirlerinde bu temaları işlemiş. Manevi ve kültürel değerlerimize verilen önemin bir göstergesi olarak görülebilecek şekilde kitaba münacaat ve naat niteliğindeki eserlerle başlanmış.

Yakarış isimli ilk şiirinin finalinde,

“hece ile harfi aşsın

ilham suyu ile taşsın

Rabbim lütfun ile coşsun

ıtır sözler bahşet bana”

Diyerek adeta sonraki tüm şiirler için ıtır kokulu şiirler dilemiş olan şairin bu dileğinin yansımasını görüyoruz sanki tüm şiirlerinde. Son derece munis, insana huzur veren, teskin edici bir iklimde

hissettiriyor insana kendini bu eser.

“Yıldızları Kışkandırırdu Tebessümün” başlığıyla ikinci şiire başlıyoruz ve naat olarak düşünülse de dünyadaki merhamet yoksunluğundan muzdarip bir gönlün serzenişlerini ve en sevgiliden istimdad dileğini gözlüyoruz bu şiirde:

“bilmedik meğer sudan daha kıymetliymiş merhamet

.....

merhamet nedir kucağında açan gül mü dilârâ

.....

âlemi bir tül gibi saran şefkatine tutunduk
sabah meltemin okşayınca yüzümüzü hafiften
bunca korkudan sıyrılıp da azat olduk ümitle”

Söğüdün Yangısı şiirinde,

“rüzgâra emanettir sümbüllerin kokusu
her sabah saçlarına sürsün diye gül endam
çıkınında gezdirir düşlerini gezginler
her mecliste söylenmez aşka dair serencam”

...

giden kuşlar da dönmez göçtükleri diyardan
boyunu bükük söğüdün tenhalaşır dalları” dizele-
riyle söğüt ağacının sesine ve hüznüne kulak verilir.

Cama Yansıyan Hayatlar şiirinde;

“kilometre levhalarına ikide bir bakıp da
bir an önce sılaya varmak isteyen yolcuların
sinesinde kışlayan özlemi
göge bak işte tam orada

bir yıldız göz kırpmıyor gördün mü

‘ağlatırsa Mevla’m yine güldürür’ diyerek” mısralarıyla, şairin bir yolculuk esnasındaki gözlem ve düşüncelerine etkileyici bir şekilde şiir elbisesi giydirilir.

Avare Hasan şiirinde, belli ki geçmişten tanıdık ve durumundan etkilenilen bir ismin zihninde

biraktığı izlenimler şiire dökülmüş, bir yerinde;

“...artık rüzgâr tersine esiyor Hasan usta
hüzünle dinleniyor şimdi yorgun gülüşler
dükkânın astığın siyah beyaz resimde” diye seslenilmiş mazideki bu tanıdık simaya.

“çok yorgunum derviş tut yüreğimden” diye başladığı Yalnızım Buralarda şiirinde, karşısına aldığı hayali dostuyla söyleşme görüntüsü altında

kendi iç dünyasına yolculuk yapar şair ve;

“...sustukça buldum ben kendi kendimi

yitikler listesi kalabalıktı

kekeme öğütücü bilmez derdimi

dilinde sözcükler hep kiralıktı” şeklindeki etkili dizeleriyle bu yolculuğunu sonlandırır.

“boyunu bükük mısralar öksüz gezer kentlerde

kuşlar takatsiz uçar insanlarsa boğulur

yığınların iştahı artarken marketlerde

hükmü geçmez betona yağmurlar da yorulur”

Yağmurlar da Yorulur şiirinde yağmur teması işlenirken şiirin yukarıya alınan dörtlüğünde, bu tema altında aynı zamanda doğal ortamdan kopup betonlaşmanın, kentleşmenin insan ruhunda meydana getirdiği sancılara tercüman olunur.

Kitapta nadir bulunan serbest şiirlerinden İnce Sızım Alın Yazım isimli şiirinde, diğer serbest şiirlerinin çoğunda olduğu gibi aralara serpiştirilmiş yumuşak kafiyeyle serbest şiir akıcılığının desteklendiği gözlemlenir:

“ve sonra asude çeşmene/ düştü yolumuz/ taş çanağından yudumladıkça/ dindi içimizde susuzluğumuz”.

Kaybettiğimiz coğrafyaların, tarihi ve kültürel değerlerimizin sancısını da içinde duyar şair ve beyit şeklinde yazdığı Tuna’nın Türküsü şiirinin bir yerinde şöyle dile getirir hislerini:

“ata şehri Ahlat’ta Kayılar’ın hülyası/ evlad-ı Fatihan’ın olmuş fetih duası/ nevbet vursun mehteran Ertuğrul hatırı için/ gönül kapılarını açın erenler açın”

Yine beyit nazmıyla kaleme alınan Benim Dumanlı Başım ve Hatıralar/İhtiyak şiirlerinde de geçmişe ve doğaya özlem hissiyatı dile getirilir:

“farklı hava alıyor ellerde sazlarımız/ neşesi yok hülyasız lafta niyazlarımız/ rengi kaçtı her şeyin yaşanan zamanlarda/ demir atmış gemiler çok uzak limanlarda”(Benim Dumanlı Başım, sy 51)

“her günüm böyle biter gelmez olur beklenen/ hicrandır yüreğimde kabarıp köpüklenen/ sular da titrer güneş vakit gruba erer/ eski hatıraları her akşam suya serer/ taşlarla kucaklaşır ihtiyak kokan deniz/ ancak hatıralarda buluşuruz senle biz”(Hatıralar/İhtiyak. Sy. 52)

Sapa Yollara Sarılma adlı şiir, şairin Yunus ikliminde yazdığı birçok eserinden biri. Musammat gazel biçimi kullanılarak kaleme alınmış şiirin;

“erenlerle ülfetten ayrı düşme sohbetten/ tatmayan o lezzetten ömrünce handân olmaz

Hakk’a giden yolu bul merhametle dolu ol kalbi taş dönen kul kâmil bir insan olmaz”

...

nefreti at içinden kurtul öfkeyle kinden

sana gönlü zenginden dünyada düşman olmaz”

ve benzeri dizelerinde, tasavvufi bir bakış açısıyla kamil bir insan olmanın yollarına işaret edilir.

Yine Yunus iklimi soluklanarak yazılan Yanık Hüzam Bestesi şiirinde, erenler yolunun geçmiş güzel yolcularının bıraktığı izlerden bahsedilir:

“sevgilinin yoluna verip cihan mülkünü/ yaşadılar dünyaya zerre meyil vermeden/ muhabbet kervanının omuzlayıp yükünü/ zor yolları aştılar kulda kusur görmeden

yaktıkça nâr-ı firkat başka esti rûzigâr/ soldu şen bahçelerde sümbüllerin neşesi/ sanki göçmen kuş olup ettiler terk-i diyar/ bıraktılar geriye yanık hüzam bestesi”

Bir serçenin feryadına kulak verilen Serçenin Feryadı şiiri şairin başta söylediğimiz tema genişliğinin göstergelerinden. Muhtemelen bir sabah rastlanılan bir serçenin ötüş seslerine farklı anlamlar yükleyip imgesel bir zenginlik yakalanarak kaleme alınan şiirde;

“serçenin gözündeki yaşı gördüm bu sabah/ feryadı cana değdi eyvah ki gönlüm eyvah

cılız bedeni düşmüş avcının tuzağına/ sürülüp de atılmış gülşenin uzağına

iyi adamlar serçe vuramaz derdi babam/ onlarla dost olunca şenlendi evim obam”

...

çiçeklerin ismini unuttuk birer birer/ ürküttük serçeleri söndü yüreklerde fer”

İstanbul, vapur ve martı ayrılmaz öznelere ve içinde bunlardan birinin geçtiği her eserin bir yerinde mutlaka diğerleri de kendine yer bulur. Şairimiz de bu genel kaideye riayet ederek kaleme aldığı Bu Son Vapurdu şiirinde esasen sevgiliyle kavuşamamanın ızdırabını dile getirmekte ve bunu yaparken bu iki özneyi bir arada kullanmakta:

bu son vapurdu beni sana kavuşturacak belki de son fırsattı denizler aştıracak

...

“İstanbul gel merhem sür gönül yaralarım sevda martıların konsun mısralarıma”

Nihayet Yolcunun Not Defterinden şiirinde, yine şehirlerden boğulan ince bir ruhun kaçıp kendini doğaya bırakma isteğinin yansımalarını gözlemliyoruz:

“şu efkârlı gönlüm bu sabah yine/ sahralara yakın çarşıya uzak/ yol alın yazısı omzumda heybe anladım ki bana şehirler tuzak

...

yitik türkülerin sırlı notası/ sazımın telinde inleyip sızlar/ döner elbet bir gün sevda postası/ dünyelerde kalmaz ya rûşen ilkyazlar”

Elbette 77 şiirin her birini irdelemeye bu satırlar kafi gelmez ve elimizdeki eser daha bir çok yönüyle ele alınabilir ve her yöne dair bir çok dize örneği sergilenebilir. Lâkin bu kadarıyla yetinip kitabın geri kalan keşfini okuyucuya bırakalım. Tabi Toprağa Düşen Şiir’in şiir tadının, keyfinin duyulabileceği nitelikli bir eser olduğu vurgusunu tekrar ederek. Yolun açık, okurun bol olsun Recep ŞEN.



Berit

İlyas AÇIKGÖZ

beyaza bürünürken berit baştan aşağı
sarmış etrafını inceden bir sis kuşağı
uzaktan izlerim tombak, ericek, çardak'ı
başın göklere erişir senin berit dağ'ı

lapa lapa kar yağar berit'in eteğine
savutturur rüzgârlar doldurur hendeğine
poyraz eser ayaz olur girer örtüsüne
uykusu ağır, çeker ak yorganı döşüne

gün döner taşıyamaz gök kara bulutları
aşamaz yüksektir berit'in koca surları
boşaltır yükü, indirir sağanak yağmurları
yıldırımlar aydınlatır kör karanlıkları

bahar gelir erir berit'in koca buzları
çağıldar dereler akıtır soğuk suları
yaylasında otlatır çobanlar kuzuları
dört yana yayılır kekik, sümbül kokuları

tepesinde döner yavru göçmen kuşları
kayalıklarda yankılanır teke tokuşları
karanlık geceyi deler, öter baykuşları
dağcılar aşk ile çıkarlar dik yokuşları



Sophia Jamali SOUFI

Üç Şiir

Kaçmak

sarı yaprakların inişi gibi
gözlerimde hüznün oturuyor
acı beni parçalıyor
ve yaralar ısıyor
gaddarlıkla dolu
içimde kök salan hasret doluyum
bavulu alıyorum
kalbimi uzak yerlere bırakıyorum
gökyüzünün öfkesi yüzümde patlıyor
gözlerim titriyor
aklımda tekrar ediyorum
biri beni gözyaşlarımın izinden bulacak...

Son

bütün ayrılıkların sonunda sessizliğin tekrarına varırsın
yalnız düşünceler yalnızlığında geçit töreni yapıyor
ölü anlarla dolu
ölü kelimelerle dolu
ölü kahkahalarla dolu
cırcır böceği senfonisi arasında
anıları unutuyorsun
mevsimleri unutuyorsun
zamanı unutuyorsun
sessizliğin tekrarına varırsın
tüm ayrılıkların sonuna...

Sürgün

pencereler her zaman karanlığa açıktır
nefeslerini sayıyorsun
on yıl
yirmi yıl
birkaç bölüm daha
bitime kaç ay kaldı
görüyorsun, yalnız acılara sürgün ediliyorsun
bireysel acılara
gülüşüne aynalar bile gülmez
rüzgârlar bile saçlarını dağıtmaktan korkmuyor
bilmiyorsun
ya korkmalısın ya da umutlu olmalısın
pencereler her zaman karanlığa açıktır...

Anneyle Hasbihal: Şubatın Ayazında
Gazze'nin Çocuklarını Konuşmak

Yavuz DİNÇ

ey zalim sanma ki
tanrı habersiz yaptıklarından
mühlet verir sana
dehşetli günün bir azabı için

I.
insan hep yediği ayazı bilirmiş, derler anne
sonra bir muştunun izinde bir bedele talipler

soğuk rüzgârlar eser her tarafından gazze'nin
kar esintileri kapatır özgürlüğe giden yolları
bembeyaz örtünün altında gizlenir umutları
şubat gelir gizemli bir hüznü taşır gecelere
ayazla perçinlenmiş çocukları hazırlar bahara

I I.
kar taneleri düşer çocukların saçlarının üzerine anne
incitmezdi çocukların özgürlük düşlerini
sevinçten dört köşe olacak sanırsın onları
lakin kara fırtınalar böler çocukların düşlerini
hani kar yağdığında çocuklar kartopu oynayacaktı anne
hani kar yağdığında çocuklar kardan adam yapacaktı
hani kar yağdığında çocuklar doya doya kayacaktı
oysa kar yağdığında çocuklar sığınacak yer arar gazze'de
aç susuz yalınayak ve kimsesiz kalmışlar bir başlarına
her kar tanesinde saklı bir çocuğun ahı
düşer insanlığın vicdanının üzerine

ateşin yakmadığını sen bize anlatırdın anne
çocuklar ateşe yaklaştıklarında için cız ederdi
sonra kucağına alıp bir güzel severdin bizleri
ama ateşi harlamışlardı alev topuyla bir kere
cayır cayır yakarlardı gazze'nin körpe çocuklarını
çığlıkları ezanla arşa çıkar alevlerin içinden
sonra bir film izler gibi kahkaha atarlar karşısında
lakin bilmezler ki bedenler yanar kül olur
ama çocukların düşleri asla yanmaz anne
hepsi birer ibrahim olur gül bahçesine çevirirler gazze'yi

I I I.
yalnızlığın izlerini bertaraf eder çocukların duruşları anne
en içten edilen dualar şenlendirir geceyi
bak şurada bir dede kucağında torunu rim'e gülümser
az ileride sırtını duvara dayamış bir baba
dizine yatmış can paresine koluyla siper olur
bir anne evladının başında feryadı figan eyler
ve daha niceleri nereye gittiğini bilmeden düşmüş yollara
şubatın hüznü ve ayazıyla birleşir feryatları
gazze'nin semalarını kaplamış cennet kuşları.

donmuş dallarda bekler baharın ilk habercisi anne
cemreler düşecek daha çocukların düşlerinin üzerine
geceler uzun ve soğuk, günler kısa şubat ayında
hüzün ve umut iç içe geçmiş gazze'nin sokaklarında
direnişin sembolü olmuş özgürlüğe adanmış çocuklar
şubatın ayazı işlemez artık çelikleşen yüreklerine

Mehmet RAYMAN

Kasabalı

bir nehir yorganı
bulut açmış göklere
ay parçası çocuklar
arkasından kop ki
yetişesin rüzgara

kimse gelmez arkamızdan
biz çağırsak bile boşa çıkar sesin ucu
okunaksız bir plana düşüyor yollar
içinde bulunduğum çatanın ağzı
hep göz kırptıyor haramilere

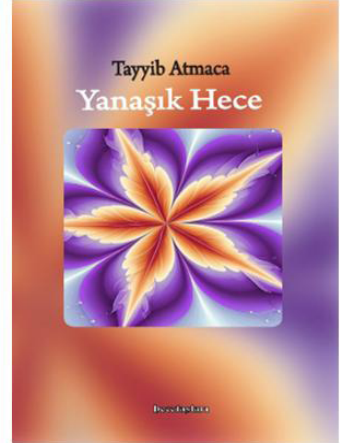
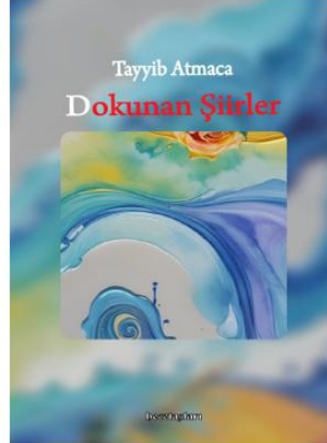
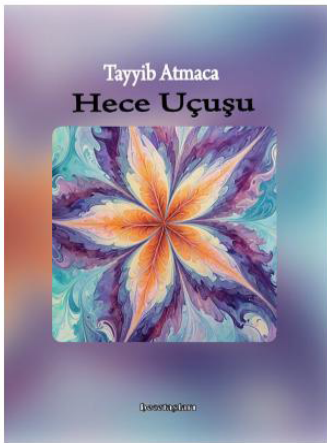
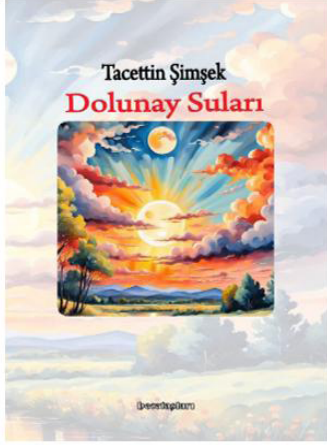
suyun üstü yok demiş kadın
dibine kadar gözyaşı
iki yanağını geçen gamzelerin
açık havalara bağlasam yolumu
akşama kalmaz omuzlarıma biner
karasına yandığım gece

ıgıl ıgıl düşündüm
düşlerimi sulandıran geceleri
karıncalara yükledim buğday katarını
inceden elenmiş yolların içindeyim
hüznü buruk bir kadın çeviriyor
sık dokunmuş kalburu

ay sarımı gecelerden geçirdim
kundak tutmayan balamı
günbatımı sevgilerimi yolladım
akşamcı bekçinin kızına
bir biçimlik kumaş aldım pazardan
hep çamur oluyor
bu kasabanın yokuşu



hecetasları e-kitapları



www.hecetaslari.com.

GEÇ GELEN İLK YAZ

yediveren tomurcukları köpürüyor
çalılıklar arasında
ve gözlerimden öpüyor
yağmur sonraları patlayan gökkuşakları

yamaçları kekik, zirvesi karlı mor dağlar
dar geliyor rüzgâr kanatlı üveyiklere
rahmetini her çizmek isteyişimde
erkenci bir bahar yayılıyor tuvale

gökyüzüne bakmasam
bu kadar küçülmezdim hırkamın içinde
bir gün altında çürüyeceğim toprağa
böyle çekingen böyle ürkek basmazdım

böyle başımı eğmezdim ihtişamından
böylesi incelik dağılası gelmezdi kalbimin
omuzlarım böyle çökmezdi
böyle bozulmazdı
pantolonlarımın ütüsü diz kapaklarından

İlker GÜLBAHAR